



# SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

22. LISTOPADU 2009

## Z obsahu:

### Umění vést spor

Katecheze Benedikta XVI.  
při generální audienci  
4. listopadu 2009  
- strana 2 -

### Mučedník svého kněžského povolání

Maria Teresia  
von Dombora  
- strana 4 -

### Zapomenutí mučedníci

Eduard Werner  
- strana 5 -

### Moderní teologie již nevěří v anděly a ďábly?

Francesco Lamendola  
- strana 6 -

### Dva svátky Kristovy královské důstojnosti

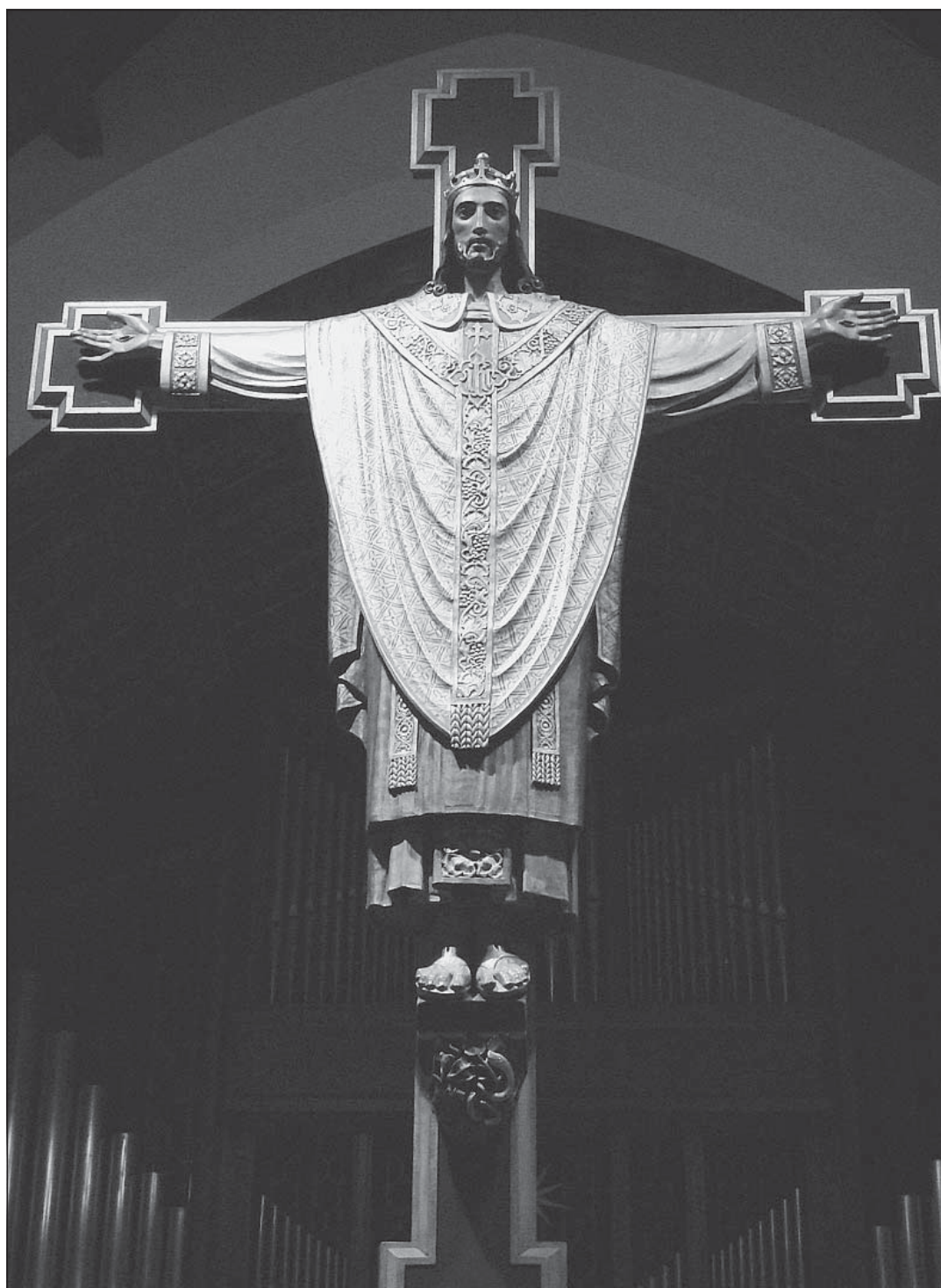
Dom Prosper  
Guéranger OSB  
- strana 8 -

### Pán Ježíš o svých kněžích

Církev je souhrn všech  
darů Ducha Svatého  
- strana 10 -

### Blahoslavený Eustach Kugler MB

Leodegar Klinger MB  
- strana 11 -



**V** poslední katechezi jsem představil hlavní charakteristiky mnišské a scholastické teologie XII. století, které bychom mohli pojmenovat v určitém smyslu „teologii srdce“ a „teologii rozumu“. Mezi představiteli jednoho i druhého proudu se rozvinula široká debata, někdy vzrušená, symbolicky reprezentovaná kontroverzí mezi svatým Bernardem z Clairvaux a Abelardem.

### Zápas o „novou“ teologii

Abychom pochopili tento spor mezi velkými učiteli, je třeba připomenout, že teologie

## Umění vést spor

je hledání, nakolik je to možné, rozumového pochopení těch tajemství křesťanského Zjevení, kterým věří víra: fides quaerens intellectum – víra hledající pochopení, abychom použili tradiční stručnou a výstižnou definici. Když tedy svatý Bernard, typický reprezentant mnišské teologie, klade důraz na první část definice, tj. na víru, Abelard, který je scholastik, zdůrazňuje druhou část, tj. intellectus, pochopení skrze rozum. Pro Bernarda je sama víra obdařena vnitřní jisto-

tu, založenou na svědectví Písma a na učení církevních Otců. Víra je totiž v duši jednotlivých věřících posilována svědectvím světců a inspirací Ducha Svatého. V případě pochybnosti nebo nejasnosti osvětluje víru výrok učitelského úřadu Církve. Tak Bernard usiluje dohodnout se s Abelardem a obecněji s těmi, kteří podrobují pravdy víry zkoušce kritikou rozumu; což je zkouška, která podle jeho názoru s sebou nese velké nebezpečí, tj. že se uplatní intelektualismus

a relativizace pravdy vystaví diskusi samotné pravdy víry. V takovém postupu spatřoval Bernard odvahu vystupňovanou až k bezohlednosti, plodu pýchy lidského rozumu, který má tendenci „dobýt“ Boží tajemství. V jednom svém dopisu s bolestí napsal: „Lidský mozek chce opanovat všechno a nic nepřenechává víře. Přistupuje k tomu, co ho přesahuje, zkoumá to, co je vyšší než on, tlačí se do Božího světa, a spíše než aby tajemství víry osvětloval, tak je falšuje; to, co je uzavřeno a zapečetěno, neotevírá, nýbrž vytrhává, a to, co se mu jeví jako neprůchodné, pokládá za nic a odmítá to mu věřit.“

### Kontemplativní cesta

Pro Bernarda má teologie jediný cíl: podporovat živý intimní zážitek Boha. Teologie je tedy pomoc, jak stále lépe milovat Pána, jak to uvádí titul traktátu O povinnosti milovat Boha (De diligendo Deo). Na této cestě jsou různé stupně, které Bernard do hloubky popisuje až k vrcholu, kdy duše věřícího se opájí na vrcholech lásky. Lidská duše může již zde na zemi dospět k mystické jednotě s božským Slovem, jednotě, kterou Doctor mellifluus popisuje jako „duchovní sňatek“. Božské slovo ji navštěvuje, vylučuje poslední zábrany, osvětluje, zapaluje a přetváří. V takové mystické jednotě se duše raduje z velké jasnosti a sladkosti a pje svému Ženichu hymnus radosti. Jak jsem uvedl v katechezi věnované životu a nauce svatého Bernarda, teologie podle něho se může živit jen kontemplativní modlitbou, jinými slovy citovým spojením srdce a mysli s Bohem.

### Představitel cesty rozumu

Abelard, který je mezi jiným právě tím, kdo zavedl termín teologie ve smyslu, v jakém ji chápeme dnes, si klade jinou perspektivu.

**S**vátek Krista Krále se slavil poprvé v Jubilejním roce 1925 a má světu trvale připomínat jedinou legitimní autoritu a svrchovanost. Ozývaly se námitky, zda zavedení svátku Ježíše Krista Krále v době nástupu demokracie není projevem politického zpátečnictví. Byla to však myšlenka více než aktuální. Vel-

spravedlnosti a dobra, než jakou představuje názor většiny. A tuto záruku nám nabízí pokorný ukřižovaný Král.

Evropský soud pro lidská práva však dospěl k závěru, že obraz ukřižovaného Spasitele na zdi školní třídy představuje

## Editorial

mi brzy po tomto roce se v plném světle projevila naprostá slabost a zranitelnost tolik vychvalované demokracie a její neschopnost zabránit nástupu zla v nejhorší podobě. Demokratická většina zdaleka není zaručeným garantem svrchovanosti pravdy a dobra, ale jak jsme svědky v současnosti, naučila se osobovat si právo zcela sobecky a pyšně rozhodovat i o tom, co její svrchovanosti vůbec nepřísluší, co ve svých důsledcích ohrožuje společné blaho, o které by moc a vláda měla v první řadě usilovat. Respektují snad politici to, co většina pokládá za správné, anebo spíše manipulují s většinou tak, aby si zajistili souhlas pro své sobecké zájmy? Ostatně, jaká může být hodnota „pravdy“ nebo „dobra“, jestliže jazýček jednoho jediného hlasu může obrátit výsledek v úplný opak, jak jsme byli několikrát svědky? Potřebujeme spolehlivější záruku

porušení lidských práv. Porota v odůvodnění uvádí dokonce, že pohled na tento křesťanský symbol by mohl negativně ovlivňovat výchovu mládeže. Škoda, že nám tento slavný soud neuvedl, kdy došlo k tak dramatickému zvratu, že symbol, v jehož jménu se po staletí rozvíjela civilizace a kultura, tedy i evropské vzdělání a výchova, začal být něčím zcela opačným, tedy ohrožením a hrozbou pro další vývoj mladé generace. Velice by nás zajímalo, na základě jaké konkrétní zkušenosti dospěl soud k takovému názoru. Zkušenosti generace, která může říct, že něco pamatuje, jsou totiž zcela opačné. Máme ještě v živé paměti, jak byly kříže „odsouzeny“ a oficiálně odstraněny z mnoha tříd a mnoha škol ve dvacátých a třicátých letech minulého století. Jejich místo zaujaly jednak podobizny Vůdce, jednak portréty generalisima a inspirovaly výchovu, která má

na svědomí dosud největší tragédie lidských dějin. Od soudců vrcholné evropské instituce, kteří by měli být výkvětem společnosti a představiteli jejich nejlepších dlouholetých zkušeností, tradic a zralosti, bychom očekávali, že osvědčí podstatně větší moudrost a rozhled a nebudou připomínat pouhé loutky, kterými manipulují jejich ideologické šedé eminence.

Právě v těchto dnech se oslavuje výročí pádu pověstné berlínské zdi. „Zázrak“ pádu komunistické zdi ovšem poněkud bledne ve světle podobných výroků, které svědčí o tom, že se po pádu zdi dala do pohybu také jiná „svoboda“, která bujela za zdi a začala volně šířit z východní sféry do „svobodného světa“ rafinovaně maskované ideologické bludy a lži. Tam, kde přímo nepůsobí sami pohrobci totality v demokratickém přestrojení, tam si našli věrné nohsledy a učedníky, kteří na překvapivě vysokých místech novým způsobem bez zábran pečují o zachování, šíření a praktickou aplikaci bezbožectví.

Pro Muže, jehož mrtvé tělo bezmocně visí na inkriminovaném kříži, to ovšem není nic nového. Přiblího na kříž právě pro-

*Pokračování na str. 13*

*Pokračování na str. 12*

## Království lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty  
dnešní neděle

*Kdo je z pravdy, slyší můj hlas.*

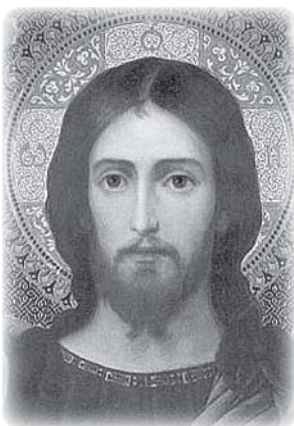
Dnes se setkáváš s Pánem za mimořádných okolností před Pilátovým soudním stolcem. Tři roky chodil Ježíš od místa k místu a ohlašoval příchod svého království. Ale když před několika dny přijel do svatého města na oslátku a zástup už vítal *přicházející království*<sup>(1)</sup>, byl vydán soudu a všechno nasvědčuje tomu, že jeho život bude již za několik hodin násilně ukončen. Není to úplné fiasko tříletého působení? Pros božského Ducha, abys ve světle tohoto nečekaného zvratu správně pochopil, čemu Ježíš vlastně dosud učil.

»Tvůj národ tě vydal. Čím ses provinil?« ptá se pohanský soudce. »Hlásal jsem pravdu a království, které není z tohoto světa.« Chápeš, co to znamená? Tento svět bude zuby nehty hájit svůj monopol. Přijít s něčím jiným pokládá za neodpustitelné. Syna člověka, který přišel založit Boží království, tento svět nepřijímá, a přitom jim nestačí, že Ježíše odmítají, oni se domnívají, že ho musí odstranit, zničit jako naprosto nesnesitelného, aby se už nemohlo stát, že by se před jejich zrakem znovu objevil. *Pryč s ním!*<sup>(2)</sup>

Božský paradox je však v tom, že právě s tím vším Ježíš počítal, dokonce o tom zcela otevřeně mluvil. Nejméně třikrát prohlásil: *Syn člověka bude vydán do rukou hříšníků, zabijí ho*<sup>(3)</sup>. Proč to? Je to jeho svobodně zvolený způsob, jak založit Boží království. Právě nyní přichází jeho slavný začátek. Kdyby Ježíšovo království bylo z tohoto světa, použilo by sílu a prostředky běžné v tomto světě. Ono však něco takového vůbec nepotřebuje. I ty je zcela vyřad' ze své praxe. Ježíšovým mocenským nástrojem je **lásky**. To je *základ světa, který nezakolísá*<sup>(4)</sup>. Ježíšova nepřemožitelnost je v tom, že mu vůbec nevádí, je-li na tomto světě pokořován. Celé budoucí dějiny budou ustavičnými pokusy zničit jeho království silou a pomluvami. A výsledek? Krev těch, které tento svět bude pokládat za přemožené a zlikvidované, bude semenem nových učedníků v jeho království.

Žádný vladař, žádný král se tak bytostně nezotožnil se svou říší, jak to činí ten-

to Král. On sám svým dobrovolně obětavným životem právě v tento den píše ústavu svého království. Ježíšovo království je Ježíš sám. Stojí tu před mocným římským vládařem v poutech jako poslední z posledních. Co na něm vidí tento svět? Bezmocnost, ponížení, hanbu, předmět opovržení a výsměchu, mrzáka, blázna. I zločinec dostane před ním přednost. Ve skutečnost zde Pán pečeti každé slovo, které za tři léta vyslovil. Nic z toho, co řekl, neodvolává, všechno platí. On sám je zárukou, že všichni ti světem pohrdání, chudí, tiší, zarmoucení, pokojní, ponížení a pronásledováni pro spravedlnost



jsou a budou skutečně blahoslavení. Moc tohoto Krále je právě v tom, že může sebou nechat smýkat v prachu a krvi a jeho královská důstojnost tím nejen neutrpí, ale právě z toho vzejde jeho sláva.

Jeho protivníci a nepřátelé opravdu *nevědí, co činí*<sup>(5)</sup>. Doufají, že se ho definitivně zbaví, když ho pozvednou na dřevo. Ale právě to sám chtěl, aby *všechny přitáhl k sobě*<sup>(6)</sup>. Roztáhnou jeho paže, ale tyto paže obejmou celý svět. Probodnou jeho bok, ale tím jen otevřou cestu k jeho Srdci, aby odtud mohla proudit řeka milosti a milosrdenství. Takto se Ježíš stává *svědkem hodným víry*, vlastní krví potvrdí své učení a *vydá svědectví pravdě*. To, co se tu odehrává, není tragédie krále – blázna. Tragédii jdou vstříc ti, kteří *nejsou z pravdy a neslyší jeho hlas*. Jednoho dne *uvidí, koho to probodli, a budou pro něj naříkat*.

Netrap se, že v tomto nepřátelském obklíčení se nedá podniknout nic na jeho záchranu. Tady totiž nejde o jeho, nýbrž o tvoji záchranu. Tady jde o to, abys mu ani uprostřed moře zaslepenosti a nenávisti nepřestal naslouchat a právě pro jeho zdánlivou porážku uvěřil jeho slovu jako slovu pravdy. Jestliže neslyšíš v tom nenávistném křiku, co říká, můžeš to vyčíst z jeho důstojného chování: klaněj se jeho vznešenému klidu, jeho královskému majestátu. Uvěř mu proti vši naději jen pro něj samotného. Ten, kdo tě **tak** miluje, ví, co dělá. Víš už přece, *kam jde, a cestu znáš*<sup>(7)</sup>. On nejde do záhuby, **jde k Otci**. Jeho logika není z tohoto světa. Tento Král panuje tím, že slouží: *miluje tě a obmývá z tvých hříchů*.

Kde je tvoje místo? Zůstaneš uprostřed davu, který Pána odsuzuje, protože *není z jejich světa*? Neměl bys stát po jeho boku? Právě nyní je nejpříhodnější chvíle přihlá-

## Liturgická čtení

### 1. čtení – Dan 7,13-14

Díval jsem se v nočním vidění, a hle – s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

### 2. čtení – Zj 1,5-8

Ježíš Kristus je svědek hodný víry, prvozený z mrtvých a vládce nad pozemskými králi. Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbavil hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen. Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj naříkat všechna pokolení na zemi. Ano, amen. Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládný.

### Evangelium – Jan 18,33b-37

Pilát se zeptal Ježíše: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“

Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“

Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“

Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

sit se k němu. Vůbec se toho nelekej. *Jeho království nebude konce*. Nedívej se, čím máš s ním procházet, ale kam směřuje. Hloubka jeho i tvého pokoření je jen dokladem, jak vysoká je cena konečného cíle: *být královským národem a knězem Boha Otce. Tomu buď sláva a vláda na věčné časy*.

*Můj Pane, pevný je tvůj trůn od pradávna. Jsi od věčnosti. Tvému domu přísluší svatost.*<sup>(8)</sup> *Ano, amen.*

Bratr Amadeus

<sup>(1)</sup> Mk 11,10; <sup>(2)</sup> Jan 19,15;

<sup>(3)</sup> Mk 8,31; Mk 9,31; Mk 10,33n;

<sup>(4)</sup> resp. žalm 93; <sup>(5)</sup> Lk 23,34; <sup>(6)</sup> Jan 12,32;

<sup>(7)</sup> Jan 14,4; <sup>(8)</sup> resp. žalm 93

## Mučedník svého kněžského povolání

V noci ze 14. na 15. prosince 1957 zaklepal asi dvacetiletý vesnický mládenec na dveře fary v Rakbathely, maďarské vesnici nedaleko rakouských hranic. Řekl, že přišel, aby požádal o poslední pomazání pro svého umírajícího otce z vedlejší obce Zsida. Mladý kaplan šel ihned do kostela, oblékl se do liturgického oděvu, vzal burzu a svatě oleje a vydal se na cestu v doprovodu svého vůdce. Byla tmavá noc.

Příští neděli čekali věřící v kostele marně na svého kněze. Nakonec poslali na faru ministranta, aby se zeptal na důvod. Hospodyně řekla, že kaplan byl zřejmě zavolán k některému nemocnému, ale jistě se co nevidět vrátí. Všichni tedy dále čekali, ale působilo jim to stále větší starosti. Hospodyně nasadla na kolo a jela za farářem, který odejel do jiné obce zpovídat a sloužit nedělní mši svatou. Od něho se dověděla smutnou zprávu, že jeho kaplan byl nalezen blízko obce Zsida ubodaný 32 ranami nožem.

Tento kaplan János Brenner se narodil 27. prosince 1931 v Szombathely, rodném městě svatého Martina, apoštola Galie. Byl by za několik dnů krátce po Vánocích oslavil své 26. narozeniny. Rodina Brennerů byla zbožní praktikující katolíci. Malý János (Jan) byl druhý ze tří chlapců. Při křtu dostal jméno světce, na jehož svátek se narodil.

Kromě tohoto jména obdrželi všichni tři chlapi podle rodinné tradice druhé jméno Maria. Byli vychováni ve zbožnosti a lásce. Rodiče byli, jak bychom dnes řekli, „angažovaní křesťané“, matka se věnovala výlučně svému muži a dětem. Všichni tři synové se později stali kněžími. Jejich babička z otcovy strany si vroucně přála, aby se její syn stal knězem, a mnoho se na ten úmysl modlila. Její tužba se ne-

splnila tak, jak si přála. Kněžími se stalo pět jejich vnuků.

János byl živý a inteligentní chlapec, který se o všechno zajímal. Jeho starší bratr odešel v roce 1937 do biskupské školy v Szombathely, János ho následoval rok nato.

Byl vynikajícím žákem. Při školním divadelním představení byl vybrán pro roli svatého Tarsicia, chlapce mučedníka, který raději položil svůj život, než by vydal Tělo svého Pána. Podle vyprávění svých spolužáků byl svou rolí tak nadšen a zaujat, že ji předvedl přesvědčivě a zcela se se svou postavou zotožnil. Jako by ho vedla předtucha o cestě, kterou mu Pán chystá.

Na podzim roku 1940 byl otec přeložen na jih Maďarska na nové místo. Dostal služební byt v Peci. János pokračoval ve studiu a na svátek Nanebevstoupení Páně 1941 přistoupil k prvnímu svatému přijímání. Po prázdninách nastoupil do biskupské školy v Peci. Po skončení školy měli oba starší bratři nastoupit do cisterciáckého gymnázia. Když se k městu v listopadu blížila fronta, museli se vrá-

tit do Szombathely. Ale protože i tam docházelo k bombardování, utekli do Rakouska. Po skončení války se v listopadu 1945 vrátili do Pecse a hoši navštěvovali tamní gymnázium. János byl v každém ohledu velice nadaný. V roce 1948 však maďarský parlament odhlasoval zestátnění všech škol a jeho novými pedagogy se stali komunističtí učitelé.

V tomto prostředí se János necítil dobře a podobně se vedlo mnoha jiným. Tato materialistická atmosféra měla po dobu několika generací všechnu mládež vyvést z rovnováhy a správné orientace. Když jednou János napsal ve slohové úloze větu, že „zdravá duše žije ve zdravém těle“, učitel slovo duše podtrhl a připojil rudý otazník. Žák samozřejmě obdržel špatnou známku. Uvědomil si, že jeho povolání, které pod vedením cisterciáků slibně dozrávalo, je v tomto agnostickém prostředí ohroženo. Proto se oba s bratrem rozhodli, že oblečou bílý hábit a vstoupí do noviciátu cisterciáků.

János nastoupil v opatství Zirc nedaleko od Veszprému, kde opat Vendél Endrédy (kte-



Kaplan János Brenner

rý musel později také vytrpět dlouhé mučednictví) otevřel internátní školu, na níž vyučovali řádoví učitelé, dříve propuštění ze státních škol.

V roce 1950 však režim zahájil svůj „hon na kláštery“. Všichni řeholníci byli postupně internováni. Tak mnoho klášterů ztratilo své dlouhodobé obyvatel. První zrušený klášter bylo opatství Sv. Gottharda u rakouských hranic (9. června 1950). Klášter v Zircu to ihned nepostihlo, ale museli se mít stále na pozoru.

János zůstal svému povolání věrný a 8. srpna nastoupil do noviciátu. 19. srpna přijal řeholní roucho a jméno Atanasius. Ale tento noviciát trval jen několik týdnů a klášter postihl stejný osud jako ostatní. V září museli odložit řeholní roucho a 15. října byli z kláštera vyhnáni. Mladých noviců ze Zircu se ujala jedna spřátelená rodina v Budapešti, kde pokračovali tajně v noviciátě.

Podle přání představeného se měli mladí muži naučit, jak vést řádový život i v podzemí, pokud to bude třeba. Již nyní to byl pro ně život v katakombách. Scházeli se často, ale ustavičně měnili místa, aby nevzbudili pozornost a vyhnuli se zatčení. Teologické přednášky se konaly v lese Buda v malých skupinách. Denně se účastnili mše svaté, ale do kostela chodili jednotlivě.

Ve studijním roce 1950–1951 navštěvoval János přednášky na teologické akademii v Budapešti. Bydlel nedaleko a mohl tak pokračovat ve studiu. ►

### SPOR O KŘÍŽ

Italská vláda se odvolává proti rozhodnutí Mezinárodního soudu pro lidská práva, když vyhověl žalobkyni, která si stěžuje na přítomnost kříže v italských školách. Podle názoru tohoto soudu kříž ve školní třídě porušuje výchovná práva rodičů a náboženskou svobodu dětí. Toto rozhodnutí vyvolalo vlnu protestů na mnoha stranách. Jak se vyjádřil kardinál Be-trone, směřujeme ke stavu, kdy jediným povoleným náboženským symbolem bude hlava z dýně jako symbol halloweenu.

### BOUŘE NEVOLE PROTI ROZHODNUTÍ SOUDU

Výrok soudu pro lidská práva o kříži na stěnách italských školních tříd vyvolal v Itálii velkou bouři nevole. Výrok, že kříž ve školách uráží nekřesťany, pokládají Italové za útok na své kulturní dědictví. Vláda při svém protestu proti výroku soudu může počítat s podporou 61 % obyvatel. Někteří starostové nařídili pověsit kříže i na chodbách, kde dosud nebyly, někde dokonce pod pokutou. Dostává se jim podpory i od muslimů. V milánském dómě zazněla při pohřbu básničky Aldy Merini slova, že Evropa je daleko od lidí a jedná v rozporu s tím, co občané chtějí.

Kath-net

## OTEVŘENÝ LIST BENEDIKTU XVI. O POTŘEBĚ OBNOVY SAKRÁLNÍHO UMĚNÍ

V souvislosti s chystaným setkáním Benedikta XVI. s umělci, které se bude konat 21. listopadu v Sixtinské kapli, se objevil na internetu otevřený dopis, kterým se umělci, znalci a publicisté obraceli na Svatého otce, aby vyjádřili svou touhu po obnově autenticky katolického sakrálního umění. Dopis je k dispozici ve čtyřech jazykových verzích (<http://www.appelloalpapa.blogspot.com/>) a reflektuje ve světle slov Pavla VI. k umělcům z roku 1964 současnou situaci ve všech oblastech sakrální umělecké tvorby: architektuře, sochařství, malířství, chrámové hudbě a liturgickém zpěvu. Signatáři otevřeného dopisu označují situaci ve všech těchto odvětvích za velice zneklidňující především v důsledku trvající krize víry, jejíž předávání se v době uměleckého minimalismu a obrazoborecké teologie ocitlo ve velkých nesnázích. Autoři dopisu vyjadřují své přání, aby se církev v dobách světského, iracionálního a deformujícího barbarství projevila jako pravá, příčinlivá a pozorná propagátorka a kustodka nového a opravdu originálního sakrálního umění, přičemž na druhé straně vyjadřují svoji ochotu slyšet hlas církve a inspirovat se jím v díle obnovy sakrálního umění, zejména liturgické hudby, jejíž katechetický význam je nejvíce znatelný a kde již desetiletí převládá zásadní zmatek. *Česká sekce Radio Vaticana*

► 19. srpna 1951 složil bratr Atanasius a jeho starší bratr časné řeholní sliby. Obnovit je už nemohli. Představení rozhodli, aby novici nastoupili do semináře a mohli se stát alespoň kněžími, když je jim řeholní život znemožněn. János nastoupil do semináře v Szombathely a brzy se k němu připojil mladší bratr. Starší studoval v Győru.

V červnu 1952 byly vládním nařízením zrušeny diecézní semináře a všichni tři bratři museli přejít do semináře v Győru. János byl ve třetím ročníku.

Někdo řekl jejich otci, že má velkou odvahu, když nechal vstoupit dva své syny do semináře. Otec odpověděl se smíchem: „Mýlíte se, milý příteli, nikoliv dva, ale tři. Všichni moji synové se rozhodli, že se stanou kněžími.“

János byl v semináři vždy připraven k pomoci a pro každého měl úsměv. Ve čtvrtém ročníku se stal mentorem pro začátečníky, kteří později nikdy nezapomněli na jeho rady a dobrý příklad.

Nejstarší bratr přijal kněžské svěcení v roce 1953, János byl vysvěcen 19. června 1955 v katedrále v Szombathely. Svou primici slavil 26. června. Přítomni

byli jeho dva bratřenci z Německa, rovněž kněží, a jeho oba bratři. Ten nejmladší přijal kněžské svěcení v červnu 1957.

Přes všechno šikanování zůstali bratři svému kněžskému povolání věrní. János však mohl svou kněžskou službu vykonávat jen krátce. Již za dva roky byl zákeřně zavražděn, když vykonával svou kaplanskou službu až k prolití krve.

Pachatel nebyl nikdy zjištěn. O smrti kaplana Brennera se nesmělo psát až do převratu v roce 1989. Jeho fotografie v semináři v Győru byla ihned odstraněna. Pravděpodobně se jednalo o zavražďující manévr komunistického režimu proti katolickým kněžím.

Na jeho pohřbu řekl biskup ze Szombathely: „Podle příkladu dobrého pastýře, který dává život za své ovce, na nic se neptal, neváhal, nehledal lidskou oporu, ale vydal se na cestu pro spásu duše. ... Ježíši, děkujeme ti, že jsi nám daroval tohoto mladého kněze, který měl tak zářivou duši a tak silnou víru. Ježíši, děkujeme ti za jeho příklad, jaký nám dal ve svém mladém a krátkém životě.“

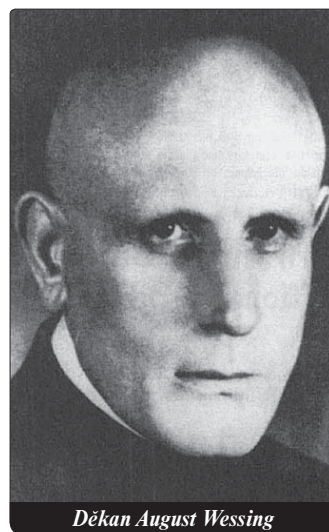
*Z Maria heute 10/20009  
přeložil -lš-*

*Eduard Werner*

## Zapomenutí mučedníci

**P**ro svou věrnost víře a církvi zahynulo pod nacistickým režimem mnoho kněží a laiků. Církev však málo využívá tento poklad. Nemluví se o nich např. při výuce náboženství a při přípravě na svátost biřmování.

Jedním z takových zapomenutých hrdinů je děkan August Wessing z diecéze Münster.



*Dekan August Wessing*

Pocházel z prosté rolnické rodiny v Münsterlandu. Zde získal základ jeho neklamný osud a hluboká zbožnost. V roce 1907 byl v Münsteru vysvěcen na kněze. Svá první služební léta strávil v Porúří, kde tehdy pracovalo v dolech mnoho Poláků a Čechů, kterým se hodně věnoval. Když byl v roce 1924 přeložen, vyvolalo to u nich velký smutek. P. Wessing se na všech místech svého působení staral zvláště o chudé a o náboženskou výchovu dětí. V roce 1937 zvolal v jednom svém kázání: „Otevřete dveře dokořán, aby Spasitel mohl vstoupit do vašich škol a vašich domovů!“ V těchto zlých časech se měli věřící obzvláště hodně modlit, zpovídat a často přijímat sváté přijímání, aby byli dosti silní a mohli hájit katolickou církev. Měli hlasovat pro konfesijní katolickou školu, aby ze škol nebyly odstraňovány kříže. „Katolická církev není nacionální, nýbrž

univerzální.“ Tato slova byla namířena proti pokusům nacistů udělat z křesťanství pohanský germánský kult. Protože v diecézi Münster již panoval zjevný boj proti církvi, znamenala taková slova kněze velké osobní riziko. Kláštery byly konfiskovány a kříže odstraňovány. Když byla výuka náboženství na školách zakázána, vyučoval dále náboženství v soukromých prostorách. Při jednom policejním výslechu zjistil, že gestapo o něm již mělo založeno tlustý spis. Nicméně dále kázal proti likvidaci klášterů a proti vyhlazování tělesně a duševně postižených. Na nenávisnou propagandu nacistů odpovídal takto: „Jsem duchovní pastýř, a proto nemohu chovat žádné nepřátelské city k Polákům, Čechům nebo Židům.“ Jednu řeholní sestru požádal, aby opatřila šaty pro zavlčenou ukrajinskou dívku. Když se to doneslo na gestapo, byl zatčen a odeslán do koncentračního tábora v Dachau. Tam mu poručili šít slamníky. Dostával pravidelně balíky s potraviny, které rozdělával mezi spoluvězně. Brzy mu začali říkat „svatý z Dachau“. V únoru 1945 onemocněl na skvrnitý tyfus a zemřel 4. března 1945. Jeho popel byl tajně dopraven do jeho bývalé farnosti.

V diecézi Münster bylo zatčeno obzvláště mnoho kněží. Nacisté se tak chtěli pomstít neústupnému a statečnému biskupovi von Galenovi, který kvůli těmto nevinným obětem velmi trpěl. Děkan Wessing ho nazýval „svatý biskup“. Teror byl všudypřítomný. Ale stejně tak byla všudypřítomná věrnost Kristu a papeži.

Na smutečném obrázku P. Wessinga čteme slova: „Utrpení tohoto času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás“ (Řím 8,18).

*Z Der Fels  
Překlad -lš-*

## Moderní teologie již nevěří v anděly a dábly?

IV. lateránský koncil, který se konal v Římě v roce 1215 na konci pontifikátu Inocence III., se připomíná především proto, že odsoudil jáchymovské teorie, totiž smělé návrhy na obnovu křesťanství, které hlásal kalabrijský mnich Joachim de Fiore a které měly silný vliv na středověkou spiritualitu.

Nicméně z teologického hlediska byl tento koncil významný z jiného důvodu, protože formuloval jasně nauku, která dosud v Církvi nebyla definována a která se týká existence andělů a děblů. Zvláště jeden koncilní dokument se zabývá děblem a jinými démony, což bylo do té doby spíše záležitostí tradice, a učitelský úřad se této otázce blíže nevěnoval.

Samozřejmě, tohoto tématu se již dotkly i jiné koncily: např. koncil v Toledu r. 400 a I. koncil v Braze v roce 560. Ale to se stalo v souvislosti s tvrdým bojem proti herezi prisciliánů, kteří tvrdili, že děbel se vynořil z chaosu a temnot a byl podlý od počátku. Podporovali tak manichejský dualismus mezi Bohem a Děblem: Bůh byl podle nich principem dobra a děbel zla, oba ve stejné ontologické rovině. Zavrhovali jako zlou materiální dimenzi života, která je podřízena Knížeti tohoto světa. Přitom byla řeč o Satanovi, ale mluvilo se o něm pouze proto, aby se zdůraznilo, že i on je tvor rovný ostatním tvorům, byl stvořen jako dobrý a stal se zlým svým svobodným rozhodnutím.

Výrok IV. lateránského koncilu, známý vědcům jako *Firmiter* (podle prvního slova textu), vychází naopak z úvah polemického charakteru a má teologický dosah, který se dovolává důsledně nicejského vyznání víry. Stojí za to, abychom ho do slova citovali:

*Otevřeně věříme a otevřeně vyznáváme, že pravý Bůh je jen*

*jeden, věčný a nesmírný, všemohoucí, neměnitelný, nepochopitelný a neomylný, Otec, Syn a Duch Svátý, tři osoby, ale jen jedna podstata, tj. přirozenost naprosto jednoduchá. Otec nevyhází z nikoho, Syn je z Otce a Duch Svátý rovně z jednoho i druhého, vždy bez počátku a bez konce. Otec plodí, Syn se rodí, Duch Svátý vychází. Jsou soupodstatní, mezi sebou rovní, stejně všemohoucí a věční. Jediný princip všehomíra, stvořitel všech věcí viditelných i neviditelných, duchovních i hmotných, které všemohoucí silou na počátku času stvořil z ničeho a dal tvorstvu řád: jednak duchovní, jednak materiální, tzn. anděly a pozemský svět, a pak člověka jakožto účastníka jednoho i druhého, složeného z duše a těla. Rovněž děbel a jiní démoni byli Bohem stvořeni jako přirozeně dobří, ale sami se změnili ve zlé. Člověk pak zhřešil pod vlivem démona.*

Později i jiné koncily se zabývaly touto látkou, zvláště koncil ve Florencii (1442), v Tridentu (v několika reprízách zvláště v r. 1546–1547) a konečně II. vatikánský koncil. Mezi papeži připomeňme zvláště Pavla VI., který v roce 1972 udělal ten „skandál“,

že připomněl nutnost *být připraveni bránit se zlu, které nazýváme děbel*, a Jan Pavel II, který mezi jiným 23. července 1986 potvrdil skutečnost, že *jak jasně říká zjevení, svět čistých duchů je rozdělen na dobré a zlé* a že *Satan, odbojný duch, chce mít vlastní království, nikoliv to, které je Boží, postavil se jako první proti Stvořiteli jako protivník prozřetelnosti a antagonistu láskyplné Boží moudrosti.*

Nicméně, jestliže ještě před nějakými třiceti lety takřka všichni katoličtí teologové neměli žádné těžkosti při zastávání těchto postojů, v posledním desetiletí se mnoho změnilo. Počet teologů, především protestantských a pak i katolických, kteří pokládají za nutné „čist“ anděly a démony v symbolickém smyslu jako alegorie Dobra a Zla, silně vzrostl. Andělé jsou interpretováni stále častěji jako poetické obrazy samotného Boha a jeho prozřetelnostní činnosti; hlavní kniha Starého zákona, která přináší základní tradiční poznatky z angelologie a démonologie, byla definitivně zařazena mezi knihy deuterokanonické; prakticky jen v souvislosti se zvěstováním Panně Marii archandělem Gabrielem je ještě dovoleno mluvit o andělech.

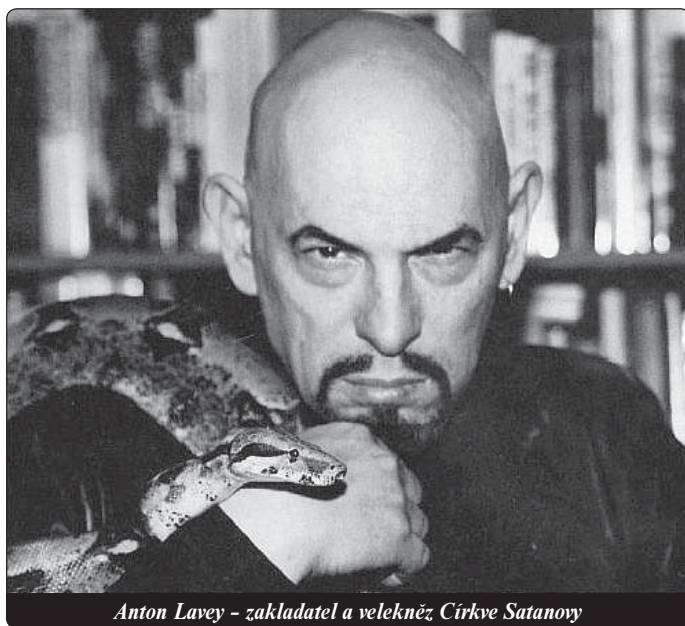
Ještě radikálnější je kritika, která se týká děblů, a to až do té

míry, že samotná představa děbla jako osobního a duchového tvora zaměřeného na záhuby člověka z nenávisť k Bohu a ke stvoření byla otevřeně postavena mimo diskusi. A i když je pravda, že je málo katolických teologů, kteří otevřeně zastávají názor, že děbel jako osoba neexistuje a je ho třeba chápat jako princip Zla (mezi ně patří Hans Küng), přesto mnozí trvají na tom, že je třeba z dogmatického hlediska dávat ho do závorky jako pouhou hypotézu nebo jako irelevantní tradici. Zkrátka teologové s „progressivní“ formací (smíme-li tak říct) se domnívají, že víra v děbly je přežitek z dávných dob a není dobré ji připomínat už kvůli honbě na čarodějnice a hranice z dob inkvizice.

Pro ně víra v existenci andělů a démonů není konečnou teologicky relevantní. V každém případě to prý není ústřední otázka křesťanského poselství; koncilní dokumenty, které se tím zabývaly (jako např. IV. lateránský), nemají prý závazný charakter pro věřícího, tzn. *nepředkládají to jako otázku víry*. Pokud jde o ně samotné, tito teologové se domnívají, že mají důležitější otázky, jimiž je třeba se zabývat: otázky etiky, a především se tváří, jako by se chtěli zbavit „dědičného hříchu“ své vlastní vědy, což je hrozná nechuť zabývat se jiným světem.

Jenže je tomu skutečně tak, že víra v anděly a démony je okrajovou otázkou křesťanské víry, kterou je možné přenechat výstředním skupinám církevního společenství, jako jsou návštěvníci svatyní, např. oné archanděla Michaela na hoře Gargano na jedné straně, a oběti tzv. „dábelských posedlostí“ s jejich rodinami na straně druhé, včetně těch několika diecézních exorcistů?

Zatím totiž jako první důsledek postupného odchodu od teologické závaznosti a od kultu andělů a víry v démony se projevuje skutečnost, že tyto obshy víry, které už nefigurují mezi



Anton Lavey - zakladatel a velekněz Církve Satanovy

obsahy křesťanské kultury, okupovaly tiše, ale neúprosně sekty a náboženská i pseudonáboženská hnutí, kterým se daří přitahovat věřící katolíky, kteří nejsou náležitě vyzbrojeni. Stačí připomenout bohatou mytologii o existenci a blahodárném působení andělů, kterou pěstuje řada skupin a hnutí inspirovaných hnutím New Age, které z tohoto „kulturního trendu“ udělaly výnosný obchod, prodaly miliony knih a mnoho filmů a televizních pořadů.

Anebo si připomeňme z opačného konce povážlivě se šířící satanské sekty, řádění černých mší a rituální oběti, smlouvy s ďáblem, praktiky zaklínání, uhranutí, které zaujímají místo křesťanské víry, stále více opouštěné, a které s arogantním rouháním zneužívají křesťanské symboly a výrazy. Známe případy rituálních vražd, kterými měl být oslaven jejich pán a vládce – Satan.

Baudelaire jednou řekl, že největší výsměch, jaký ďábel sehrál s lidmi, je jejich víra, že neexistuje; a Dostojevský v dialogu mezi Ivanem a Ďáblem v závěru svého nejvýznamnějšího díla *Bratři Karamazovi* nám představuje Knížete zla, jak využívá intelektuální pýchu lidí, kteří by se cítili poníženi, kdyby uznali upřímně přítomnost hrozného ďáblovymoci. Také velký spisovatel Michail Bulgakov v románu *Mistr a Markétka* nám připomíná, že ďábel se může prosazovat v naší moderní společnosti díky tomu, že využívá naši neochotu věřit v nadpřirozeno.

Je však možné, aby básníci a spisovatelé – a ne vždy jsou to katolíci – dokázali vidět věci s větší jasností a s větším přesvědčením, než jaké osvědčují dnešní teologové, tedy právě ti, kteří by měli alespoň teoreticky být našimi duchovními vůdci ve třetím tisíciletí? A je možné, aby nauka o andělech a démonech byla součástí vývoje křesťanství, aby byla jednou z forem předávání víry a byla zcela

přiměřená prostým lidem minulých staletí, ale nebyla už vhodná pro racionalistické a náročné syny postindustriální civilizace?

Páni teologové, dejme si pozor, abychom s vaničkou nevyšli také dítě!

Skutečnost, že např. určitý počet lidí, zvláště žen, byl odsouzen a za živa upálen jako čarodějnice a čarodějové v Evropě v minulých staletích, neznamená, že čarodějnictví neexistovalo ani že přestalo existovat v současné době. Neznamená to, že černá magie nebyla praktikována a že není uplatňována i dnes; neznamená to, že by ďábel nebyl uctíván od lidí, kteří vzývají jeho moc ke zlým skutkům všeho druhu.

Umíme si snadno představit námítky „liberálních“ teologů, kteří se všemožně snaží, aby uvedli do souladu dědictví víry s racionalistickými požadavky současného světa. Řekli by: Nejde o to, zda existovali černí mágové a ctitelé ďábla. Jde o to, zda ďábel existuje a zda může reálně předávat svou nadlidskou moc svým následovníkům. A samozřejmě, na obě tyto otázky odpovídají teologové krásným *ne*: více či méně zamlženým, více či méně rozhodným. Ostatně, neslyšeli jsme od některých biskupů jasně prohlášení, že ve svých diecézích nepotřebují exorcisty, ani je nechťejí, protože jak víme, ďábel neexistuje a věří v něho jen stařenky?

A tak jsme nuceni zabývat se kořenem celé otázky, která vůbec nepatří mezi okrajové otázky křesťanské víry, nýbrž kte-



Černá mše

rá předpokládá uznání zbavené jakékoliv dvojznačnosti: jedná se o naprosto ústřední poselství křesťanství a evangelia.

Pokud jde o evangelium: co říká na téma andělů nikoliv Starý, ale Nový zákon? Nezačíná vyprávění o životě Ježíše epizodou pokušení na poušti, při kterém stál božský Učitel tváří v tvář Ďáblu a jeho svodům? A nepřišli mu pak na pomoc andělé, kteří



Satanista

sestoupili, aby mu sloužili ihned poté, co přemohl velkého Protivníka? Jistě, je možné interpretovat tuto epizodu také alegoricky; všechno je možné: ale podle našeho názoru taková interpretace by amputovala smysl všeho toho, co pak ve vyprávění evangelia následuje.

Ježíš nepřišel jen proto, aby lidi zásadně zbavil pout hříchu, aby jim předal etický kodex, aby se mohli stát hodnými Božího království; přišel také, aby se utkal s původcem hříchu: s ďáblem; s jeho nejobávanějším nástrojem, smrtí: a aby nad obojím zvítězil. Pokud nechápeme toto, ztrácí tajemství jeho umučení podstatnou část svého významu. A konečně, proč se Ježíš na každou prosbu zastavil a vyhněl ďábla z těl posedlých a učil tomu i své učedníky? A proč by svatý Pavel říkal, že *nebojujeme proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem a proti zlým duchům v ovzduší* (Ef 6,12)?

A jestliže ďábel neexistuje, kdo to týral svatého faráře arského v jeho faře, jak dosvědčují mnozí lidé, kteří ho znali? Kdo trápil svatého otce Pia v jeho cele? Kdo shazoval na zem mystičku Martu Robinovou, nemocnou celá desetiletí nevysvětlitelnou těžkou nemocí a živenou pouze svatým přijímáním?

A proč velká vizionářka Katerina Emmerichová, která žila v Německu mezi léty 1774 a 1824, když mluvila o naší době, varovala, že *ďábel bude puštěn z řetězu na určitou dobu*, a odvolávala se tak na slova Apokalypsy (XII,12)?

Hedwig-Louis Chevrillonová napsala ve své knize *Satan v Bibli a ve světě*:

*Někteří mají za to, že termín Satan v evangeliu není nic jiného než narážka na svět zla, rozšířený v lůně lidstva, a není to jméno osobní bytosti.*

*Ve skutečnosti největší požadavek dnešního člověka je chtít být nezávislý, ať už jde o zlo nebo dobro, a tedy také o Satana nebo o Boha. Člověk usiluje o to, aby on sám byl svou vlastní mírou a sám si vyplňoval svůj život a jeho duchovní a fyzický prostor. Absorbuje a vydává za své všechny skutečnosti a stává se ve svých vlastních očích demiurgem vlastního vesmíru. (...)*

*Že by ďábel „s vidlemi“ v okamžiku jasnožřivosti prozradil tajemství svého převleku za pronikavého ducha? Obtěžování této zneklidňující osoby v životě některých svatých, kteří se ještě nevymanili z oblasti legend, to všechno přiřadíme raději k tomu, čemu říkáme „čertoviny“ a nad čím jen pokrčíme rameny. Kdo by chtěl být pokládán za nevzdělaného a chtěl by mít něco společného s infantilismem? Všechno to, co zažil svatý farář arský, otec Lamy, samotná Terezie z Lisieux, tak zakotvená v kontemplaci lásky, otec Pio, centrum horoucí bolesti Vykupitele, to všechno je možno doložit a kontrolovat na základě seriózních informací. Všichni tito lidé, zcela oddaní Bohu, se však zřejmě stali terčem tragikomických extravagancí a marného strašení.*

Velký teolog a filozof Romano Guardini ve svém základním díle *Pán. Úvahy o životě a osobě Ježíše Krista* to vyjádřil takto: *Pro Ježíše neexistuje pouze možnost zla, která spočívá v lidské svobodě; ani pouze náklonnost ke zlému, která pochází z individuálního*

*hříchu anebo hříchu prarodičů, ale také osobní moc, která chce systematicky zlo. Nejde mu jen o hodnoty samy o sobě dobré, a přitom nad zlem přivírá oko, nýbrž jde mu o samo zlo. Je zde někdo, kdo vysloveně vystupuje proti Bohu, kdo chce vytrhnout svět z Božích rukou, chce rozdrtit samotného Boha. Jelikož Bůh je samo dobro, jeho program se může projevit pouze v tom smyslu, že chce svět přivést do zkázy a do vzpoury proti Bohu. (...)*

*Ježíš ví, že byl na svět poslán proti Satanovi: božskou pravdou zažene temnoty, které způsobil; nad slunce jasněji odhalí křeče egoismu, tvrdost nenávisti; s budovalatelskou Boží silou napraví zpusotošení způsobené Zlým; svou svatou čistotou zažene bahno, jaké Satan kupí v člověku, který propadl otroctví smyslů. Tak bojuje Ježíš proti duchu nepravosti. Hledá si cestičku do lidské duše, která propadla zkáze, aby osvětlil svědomí, probudil srdce a obrátil je směrem k dobrým zdrojům. (...)*

*Moderní člověk vyřadil ze svého horizontu Satana a jeho království.*

*Nicméně je zde někdo, kdo by ho chtěl obrátit ke zlému, a ten se samozřejmě nepředstavuje takový, jaký je, naopak snaží se zamaskovat na půdě vědy, která chce být ryzí a objektivní, zatemňuje oko, aby ho nemohlo bezprostředně evidovat; vyvolává nekonečné kontradikce, kde jedno tvrzení popírá druhé; protože nechce mít nic společného s duchem, utvrzuje se vždy znovu a znovu ve své rigidní specializaci. Z technicky a humanitně orientované racionality vytvořil mašinerii současného ekonomického řádu, který je kovárnou otroků, nebo ještě lépe řečeno, člověk se pod jeho vlivem ve své chytrosti stal nerozumný v tom, že z prostředku udělal cíl a z pána stroje se stal jeho otrokem. Tak se dostáváme přesně k vyjádření toho, co je démonické, ... ba co více. Je zbytečné to opísat, protože sám předmět této otázky přímo bije do očí. Zmatek ve všem, co se kolem děje, slepo-*

*ta pohledu, tvrdost srdce a falešná orientace vůle, to všechno představuje jednu a tutéž věc. Kdo je do toho zapleten, vidí jen věci, fakta, důsledky, logiku, ale nikdy ne samotného nepřítele.*

*Ježíš ho postavil ke zdi, podíval se mu z očí do očí a potřel ho. V míře, v jaké jsme schopni podívat se zpříma Ježíši do očí, vidíme ho také my. V míře, v jaké v nás ožívají Duch a Ježíšovo Srdce, stáváme se pány nad Zlým. „Moudří“ se samozřejmě těmto myšlenkám jen vysmívají.*

*Nikoliv, drazí „moderní“ a „progresivní“ teologové, tak to nejde. Snad vás všechna vaše věda a všechn váš liberalismu poněkud zaslepily, a to až do té míry, že nevidíte to, co osoby méně instruované, ale více mystické vždy věděly a vždy budou vědět.*

*Ďábel existuje, je to tvor osobní a duch a usiluje všemi prostředky své moci, aby člověka svedl ke hříchu, totiž aby ho vzdálil od Boha. Samozřejmě, není třeba upadat do extrému a vidět ďáblův zásah v každé formě pokušení a v každém hříchu. Nicméně právě my, kteří jsme se narodili do 20. století, nejstrašnějšího v lidských dějinách, do století Osvětlení a Hirošimy, nesmíme upadnout ani do opačného extrému – totiž do neschopnosti vidět, že zlo se někdy představuje ve formách tak strašných, tak organizovaných a současně tak kamuflovaných, tak zdůvodňovaných, aby byly takřka přijatelné, že je opravdu velmi těžké vysvětlit je jako náhodnou negativní souhrn neosobního charakteru.*

*Je obtížné nevidět, jak se zde v jasných formách rýsuje tvář odvěkého Odpůrce, se kterým se Ježíš ještě dříve, než začal své misijní poslání mezi lidmi, rozhodl střetnout tváří v tvář, aby oznámil také jemu, že čas, který mu byl poskytnut, se chýlí ke konci.*

*Pramen: www.ariannaeditrice.it  
Překlad -lš-*

**S** Kristovou královskou důstojností se setkáváme již na začátku liturgického roku: o slavnosti Zjevení Páně. Krátce po svém narození se zjevuje mudrcům od Východu a izraelskému národu jako „Pán, který třímá ve své ruce království, moc a vládu (Introit, Missale Romanum 1962). Přijímáme tedy Spasitele, který přišel, aby nad námi kraloval“, a obětujeme mu své dary, víru a lásku.

Proč nás Církev na závěr liturgického roku přivádí k jinému svátku Kristovy královské důstojnosti, jeho kralování sociálnímu a univerzálnímu?

V den Zjevení jsme ještě neznali podstatu jeho královské důstojnosti a ani jsme nepoznávali dostatečně důstojnost novorozeného Dítěte. Nechali jsme se okouzlit hvězdou, nebem zářícím nad Betlémem, vedlo nás světlo víry, která nám dávala naději na ještě větší zář na věčnosti. Opěvovali jsme tehdy skutečnost, že pohanům zazářilo světlo víry, a proto přišli zdaleka, aby se poklonili židovskému Králi.

### Laicismus

Dnes nás Církev přivádí k úvaze o důsledku všeobecného povolání k víře v Krista. Národy se obrátily, když poznaly Pána a souhrn nadpřirozených skutečností, které jim přinesly dobrodiní civilizace, jakou starověký svět nepoznal. Bohužel v posledních dvou staletích ničivý blud to všechno přivádí nazmar, zvláště ve Francii: laicismus. Ten spočívá v popírání práv Boha a našeho Pána Ježíše Krista nad lidskou společností, jak soukromou a rodinnou, tak sociální a politickou. Apoštolové nové hereze znovu pozvedli křik, který se ozýval na nádvoří Pilátova paláce: Nechceme, aby tento kraloval nad námi. Se zručností, houževnatostí a odvahou synů temna usilují vyhnat Krista ze všech míst, prohlašují za nemorální zásady náboženského života, pokoušejí se vná-

šet do Církeve rozkol, oddělují Církev od státu, popírají povinnosti civilní společnosti sloužit lidem při jejich úsilí o věčná dobra, ničí rodinu rozvodovými a jinými zákony, odstranili kříže ze soudů, nemocnic a škol, nakonec prohlásili, že jejich zákony jsou nedotknutelné, a učinili ze státu boha.

### Smysl svátku

Tváří v tvář tomuto „moru naší doby“ pozvedali papežové svůj hlas. Ale protože záplava dále rostla, využil papež Pius XI. Jubilejní rok a slavnostně připomněl svou encyklikou *Quas primas* z 11. prosince 1925 světu, že Kristus, Boží Syn a nesmrtelný Král věků, má plnou a neomezenou moc nad všemi lidmi a národy po všechny časy. Aby tato tak nezbytná nauka nebyla příliš rychle zapomenuta, ustanovil papež k uctívání univerzální královské důstojnosti Ježíše Krista liturgický svátek, aby byl po všechny časy slavnostním napomenutím a současně smírem za odpadlictví národů i jednotlivců, aby proti nauce laicismu postavil pravou nauku života. O tomto svátku se podle ustanovení nejvyššího pastýře obnovuje zasvěcení lidského pokolení Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

V modlitbě breviáře i mešních textů i v zásvětné modlitbě nacházejí věřící nauku Církeve o královské důstojnosti Ježíše Krista. Jsou to vzácné modlitby chvály, dosti učinění a proseb, které se mají konat o tomto svátku. Ale encyklika předkládá svou nauku v plně šíří a vyzývá nás, abychom její text četli a studovali jako celek, abychom skutečně poznali a uznali práva našeho Pána, odvrhli rozhodně jed laicismu a kráčeli vstříc s důvěrou v Ježíšovo Srdce, v jeho svatou královskou vládu, která spočívá jen v lásce a milosrdenství.

### Trojí královská důstojnost

Z encykliky poznávají věřící, jak je Kristus Králem jejich rozumu, srdce a vůle; poznávají tro-

# Dva svátky Kristovy královské důstojnosti

jí moc této královské důstojnosti a duchovní podstatu samotné královské moci.

V metaforickém smyslu se již dávno ujal zvyk přiznávat Kristu titul Krále pro vynikající vznešenost a jedinečnou dokonalost, již převyšuje všechny tvory. Je tak vyjádřeno, že je králem lidské inteligence nikoli jen proto, že ji prostupuje svou vlastní lidskou inteligencí a neomezenou šíří svého vědění, ale ještě spíše proto, že Ježíš Kristus Král je sama Pravda, že v něm mají lidé hledat pravdu, přijímat ji a podřizovat se jí.

Je pak Králem lidské vůle nejen proto, že absolutní Svatosti jeho božské vůle odpovídá naprostá podřizovanost lidí jeho svaté vůli, ale také proto, že skrze působení a inspiraci milostí si podřizuje naši lidskou vůli, aby se v nás roznítil zápal k nejjvznešenějším činům. Konečně Kristus je Králem také našich srdcí, a to z toho důvodu, že jeho Láska překračuje všechno naše pomýšlení, stejně jako jeho Sladkost a Dobrota, která přitahuje duše. Žádný člověk nebyl nikdy tak milován a nikdy nebude milován tak, jak má být milován Ježíš Kristus celým lidským rodem.

## Královská důstojnost jako důsledek hypostatické jednoty

„Ale abychom hlouběji pronikli do této problematiky, všichni mohou vidět, že královský titul a moc patří Kristu v tom nejvládnějším smyslu slova. Kristus jako vtělený Člověk přijal od Otce všechnu, moc, slávu a království, protože je Boží Slovo, které je stejné podstaty s Otcem, všechno mu patří tak jako Otcovi, a proto má nejvyšší moc nade všemi věcmi. ...Kristova královská moc spočívá v hypostatické jednotě Otce a Syna. Proto se andělé i lidé musí klanět Kristu jakožto Bohu, ale musí mu projevovat svou podřizovanost také jako Člověku, neboť pro svou hypostatickou

jednotu s Otcem má Kristus moc nade vším stvořením.“

## Trojí moc

„Královská důstojnost Krista v sobě obsahuje trojí moc: zákonodárnou, soudní a výkonnou. Bez této trojí moci je jakákoliv královská důstojnost nemyslitelná. Evangelia nás nejen poučují, že Ježíš přišel potvrdit Boží zákony, ale představují nám ho jakožto toho, kdo zákony naplnil. Ježíš prohlašuje, že Otec ho pověřil výkonem soudcovské moci, která v sobě zahrnuje právo rozhodovat o trestech za hříchy i o odměně za ctnosti, a to již v tomto životě. Kristu náleží také výkonná moc, proto všichni jsou povinni se mu podříditi a nikdo se nemůže vyhnout trestu, který stanoví pro ty, kdo odmítají jeho přikázání.“

## Charakter Kristovy královské důstojnosti

„Královská Kristova moc se vztahuje především na věci duchovní. Před Pilátem prohlásil Ježíš, že jeho království není z tohoto světa. V evangeliu je jeho království představováno jako království, do kterého se připravuje člověk vstoupit skrze pokání a do kterého vstupuje jen skrze víru a křest. Spasitel pak staví své

království do protikladu ke království Satana a temných sil; žádá od svých učedníků, aby se nejen zřekli bohatství a statků tohoto světa, ale aby vynikali sladkostí a láskou, hladem po spravedlnosti a byli svým odříkáním ochotni nést Kříž. Jestliže Kristus Vykupitel zaplatil za církev cenu své Krve a jako Velekněz se ustavičně obětuje za hříchy lidí, kdo by z toho nepoznal, že jeho královská důstojnost má duchovní charakter právě v jeho funkci Vykupitele a Velekněze?

Nicméně bylo by omylem popírat, že jeho královská moc se vztahuje i na věci světské, protože Boží Syn přijal od Otce absolutní vládu, která se vztahuje na všechny stvořené věci, a ty jsou všechny podřizeny jeho vládě.“

Dialog mezi Ježíšem a Pilátem nám ukazuje duchovní charakter Mesiášovy královské moci: *Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.* Když svatý Augustin komentuje tento text, upozorňuje na nezištnost a dobrotitivost našeho Krále. Čím bylo pro Pána, že je králem Izraele? Bylo to něco velkého pro krále v dějinách, když se stali králi lidé? Kristus není králem Izraele,



Hubert van Eyck: Kristus Král

aby vybíral daně, aby vyzbrojil svá vojska a aby viditelně potřel své nepřátele, On je Králem Izraele, aby vládl duším, aby bděl nad jejich věčností, aby přivedl do nebeského království ty, kteří věří, doufají a milují. Ukazujeme tedy před světem, že jsme jeho dobří poddaní, vzdáváme mu slávu svou vírou, nadějí a láskou.

Snad ze všech mešních modliteb to nejvýmluvněji vyjadřuje preface, která je přesnou teologickou formulací Kristovy královské důstojnosti a moci. Jako jednorozený Boží Syn, který je stejné podstaty s Otcem, spojuje vtělené Slovo v síle hypostatické jednoty dvojí božské pomazání jako Velekněze a Krále. V síle vykupitelské oběti na oltáři Kříže podřizuje své nezrušitelné vládě všechno tvorstvo v království pravdy a života, svatosti a milosti, spravedlnosti, lásky a pokoje.

Všemohoucí věčný Bože, jenž jsi chtěl všechno obnovit ve svém milovaném Synu, Králi vesmíru, uděleť milostivě, aby se všechny rodiny národů, rozdvojené ranou hříchu, podřídily jeho něžné vládě.

*Podle: L'anno liturgico. - II. Tempo Pasquale e dopo la Pentecoste, trad. it. L. Roberti, P. Graziani e P. Suffia, Alba, 1959, str. 1210-1215*

## PŘIJÍMÁNÍ NA KOLENOU

Arcibiskup Malcolm Ranjith v Colombu usiluje o větší eucharistickou úctu při slavení mše svaté. Ve svém pastýřském listě ze 7. října uvádí, že liturgii nám daroval Bůh a nikdo nemá právo ji svévolně měnit. Arcibiskup požaduje návrat k řádným liturgickým normám a mezi jiným doporučuje, aby všichni začali opět přijímat svaté přijímání na kolenou a do úst.

## MŠE V DISKOTÉCE ZAKÁZÁNA

Diecéze Graz-Seckau zakázala pořádat eucharistickou bohoslužbu v diskotéce. Pořadatelé argumentovali tím, že i papež slouží mše na sportovním stadionu. Generální vikář odpověděl, že je sice chválné usilovat o to, aby se náboženství dostalo i k těm, kteří jsou mu vzdáleni, to však se nesmí dít za cenu, že práh posvátnosti eucharistické slavnosti bude až do té míry snižován. S bohoslužbou, kterou slaví Svatý otec, to nelze srovnávat.

*Kath-net*

# Pán Ježíš o svých kněžích

CÍRKEV JE SOUHRN VŠECH DARŮ  
DUCHA SVATÉHO

**N**eudělám pohybu, abych tak řekl, aniž bych se rozléval v lásce. A Moje Církev má tuto přednost, kterou jsem jí předal: být mateřskou láskou vůči svým dětem.

V Mojí Církvě je samotná láska Trojice a pouze skrze tento jediný a svatý prostředek milují duše a vylévám se do nich.

Bůh je věčná láska: jeho láska nemá počátek a nebude mít konec. Ale všechno to, co vykonal dříve, než existovala Církev, vykonal vzhledem k nekonečným zásluhám vtěleného Slova. Již v předvídání budoucí Krve a v síle těchto Mých nekonečných zásluh, které byly pro Boha již přítomné, působil pro dobro duší a připravoval jim ve svaté Církvě odlesk Trojice, lože lásky.

V Bohu je všechno přítomné a On má od věčnosti zalíbení v tomto nebeském a jediném odlesku své jednoty, v odlesku nepřístupného světla a nekonečném paprsku Trojice.

On měl již zrak upřený na tuto budoucí a nejčistší Snoubenku, založenou na Krvi Beránka a získanou Božstvím jediného Boha. Proto Církev je ve svých tepnách, ve svém zrození i ve svém rozvoji božská, je odleskem Trojice, nese Trojici v sobě, je pokladnicí nebe, přítokem této láskyhodné a nekonečné Trojice.

Církev v sobě obsahuje všechny dary Ducha Svatého, všechnu něžnost Otce, všechnu drahocennou výkupnou Krev vtěleného Slova. Moje Církev je svatá, je čistá, laskavá, je Matka, je plodná právě pro božskou přítomnost Otce, kterého nese ve svých útrokách.

Nedostatečně se rozjímá o jednotě Trojice. Touto jednotou je vysvětleno tajemství, že Církev, jakkoliv oplodňována Otcem, je snoubenkou Syna a Matkou všech věřících díky Duchu Svatému, který ji chrání, je její duší a jejím životem. Otec zplodil Církev, aby byla Mojí snoubenkou a snoubenkou kněží pře-

tvorených ve Mne: snoubenkou svatou, čistou a bez poskvrny.

Toto věčné plození je čisté, je to světlo, je to čistota, sama čistota, nekonečná průzračnost onoho Boha, který je Světlo ze Světla. Tato nejčistší snoubenka je snoubenkou Beránka, který plodí panny, protože tryská z panenské Trojice, z Marie, rovněž Panny. A tento nejčistší Beránek hledá jediné to, co ho přitahuje jako odlesk Trojice – světla, Trojice – čistoty. On hledá čistotu v neposkvrněné Církvě, hledá duše čisté nebo očištěné, kde by mohl s důvěrou spočinout; hledá kněze, kteří jako věnec z lilii tvoří tuto Církev s dušemi a těly čistými, neboť to, co je otrávené, jeho čistota odmítá.

Aby se kněží přiblížili k oltáři a spojili s Beránkem, vyžaduje Církev duše a těla čistá nebo očištěná, duše bez poskvrny, duše ze světla, vždy s čistými dispozicemi, s nebeskými touhami.

Taková je Moje Církev, obraz a odlesk Trojice, která v každém okamžiku nese v sobě samotnou Trojici. Čistota, kterou Trojice sděluje Církvě, smazává všechno, co je temné: již při křtu očišťuje od dědičného hříchu, obmývá každou poskvrnu, očišťuje, osvětluje, přetváří, mění černé v bílé a sděluje světu „Světlo světa“, totiž věčnou bělostnou zář, kterou jsme. Konečně Církev je ta, která přivádí do nebe.

Jak velká, krásná a čistá je Moje Církev! V ní má zalíbení a v ní přebývá zde na zemi Božství, tj. Láska! Od okamžiku, kdy je Bohu vlastní darovat se a sdělovat se, On, nekonečná moudrost, aby vylil do duší svou nekonečnou lásku, nenašel lepší prostředek, než že myslel na Církev a chtěl ji.

Takový je zář, nekonečný a svatý plamen, mocný, nesmírný, nekonečné a věčné palivo lásky, které, řečeno lidskými slovy, bylo neudržitelné v jediné Božské osobě, i když je nekonečná,

a muselo se rozlít do tří osob, z nichž jedna je Láska sama, pramen a zdroj lásky, která se svým způsobem vylévá do druhých dvou Božských Osob jako dravý potok ve věčné radosti, v nevyšlovném potěšení.

I když Duch Svatý vychází z Otce i ze Syna, všechny tři Osoby jsou věčné. A uskutečňování tohoto zázraku Otce, který plodí Slovo, je Duch Svatý, který vychází z obou a sjednocuje je. Láska byla tak silná v dokonalosti a ve svatém žáru, v ohni více než vulkanická, neuhasitelná, svatá, libežná a věčná, že tato Láska musela ustanovit třetí Božskou Osobu, která by ji obsahovala, rozlévala, ale nestravovala, nelikvidovala nekonečnou intenzitou nekonečného Boha.

Z toho plyne, že Bůh má v sobě samém tendenci sdělovat se, rozlévat se, rozhazovat svou krásu a být nikoliv Jeden, nýbrž Tři v Jednom, a být nejen jednou svatý, ale třikrát svatý v jediné Svatosti, tři Božské a věčné Osoby v jediné Svatosti a jediném Božství. A jelikož Bůh je vždy Bůh, je šířící se láska a sdělující se jednota, On jako plamen ponořený v ohni usiluje zapalovat svou láskou, hledá, jak učinit šťastným svým štěstím, jak učinit svatým samotnou svou svatostí a učinit věčně blaženým svou nekonečnou blažeností.

Z toho plyne, že Církev, která vlastní tohoto Boha jednoty, tohoto nekonečného Boha, je cestou k nebi, je jedinou jednotou na zemi, která vede duše k Trojici. Ona nakonec představuje jedinou bránu spásy, jediné útočiště pokoje, pravdy, bezpečí, světla a lásky (CC 49, 385–398).

(Pokračování)

Z knihy  
Conchita Cabrera de Armida:  
Sacerdoti di Cristo.  
Città Nuova, Řím 2008,  
str. 262–265  
Přežil-lš-

**D**ne 4. října 2009 prohlásil arcibiskup Angelo Amato, prefekt Kongregace pro svatořečení, v rezenském domě milosrdného bratra Eustacha Kuglera blahoslaveným. Ostatky svěťce pak byly slavnostně přeneseny do nemocničního kostela milosrdných bratří. Převor milosrdných bratří prohlásil: „Kdo žije tak jako bratr Eustach, v tom působí Duch Svatý. Jeho srdce je přeplněno božskou láskou. Žije v něm Boží pokoj a Boží radost.“

## Základ víry v rodině

Bratr Eustach, občanským jménem Josef Kugler, se narodil 15. ledna 1867 jako nejmladší ze šesti sourozenců v malé obci Neuhaus u Nittenau v Horní Falci.

Jeho otec byl prostý podkovař a maloročník. Zemřel již v 51 letech, když Josef navštěvoval obecnou školu. Horní Falc byla tehdy velmi chudou krajinou. Ke každodennímu slovníku dětí patřily pojmy jako „šetřit“, „odříkání“, „přinést obět“ a „pracovat“. Přesto děti nacházely ve své rodině domov, bezpečí a lásku. Křesťanskou víru prožívaly v každodenní společné rodinné modlitbě. Tato zbožnost se pro mladého Josefa stala základem pro celý jeho další život. Velmi záhy získal důvěrný vztah k „nebeskému Otcí“ i k „nebeské Matce“, jak nazýval Pannu Marii. To mu pomáhalo v těžkých dobách při jeho dalším vzdělávání.

Vzhledem k otcově předčasné smrti začal se Josef hned po školní docházce učit v Mnichově zemědělským zámečnickem. Při práci spadl z lešení a způsobil si těžký úraz nohy. Na následky této nehody, kterou zavinil jeden z jeho spolužáků, trpěl pak po celý život jako invalida. Vrátil se v roce 1884 ke své sestře do Reichenbachu a pracoval u svého švagra kováře Reichenbergera. V roce 1891 obnovili milosrdní bratři z trosek bývalý benediktinský kláš-

## Blahoslavený Eustach Kugler MB

ter a zřídili v něm ústav pro duševně choré a epileptiky. Při této přestavbě dostal švagr Reichenberger některé zakázky zámečnických a klempířských prací. Podílel se na nich i Josef a seznámil se se zástupcem převora bratrem Eligiem Neumeierem. Ten se ujal péče o jeho nemocnou nohu a dosáhl toho, že se rána nakonec zahojila. To dalo Josefovi podnět k tomu, aby se blíže seznámil s tímto řádem. Dva roky sledoval obětavou práci milosrdných bratří a dospěl k přesvědčení, že taková služba by byla něco pro něho.

### Prekážky k přijetí do řádu

Ve věku téměř 26 let vstoupil 11. ledna 1893 do kláštera v Reichenbachu jako kandidát. 3. června obdržel řeholní roucho a jméno Eustach. Brzy nato byl přeložen do léčebného ústavu „Sebastianeum“ v Bad Wörishofen. Málem musel svou řeholní dráhu ukončit. 11. července hlasovali totiž jeho spolubratři podle stanov o jeho přijetí do noviciátu. Vzhledem k jeho tělesnému postižení bylo hlasování negativní. Proti pěti bílým kulíčkám stálo šest černých. Ale na příkaz vedení řádu se hlasování opakovalo a tentokrát dosáhlo pozitivního výsledku. 20. října 1894 vstoupil Eustach do ročního noviciátu ve městě Neuburg an der Donau a tam složil 21. října 1895 své první řeholní sliby. Po třech letech působení ústavu v Reichenbachu slavil 30. října 1898 slavné věčné sliby se zvláštním slibem, že bude do smrti sloužit trpícím.

### CELIBÁT SE NEMĚNÍ

Jak sdělil Vatikán, vstřícný krok vůči konzervativnímu křídlu anglikánské církve, ke kterému patří na 400 000 věřících, neznamená žádnou změnu v otázce celibátu. Pro budoucí seminaristy a kandidáty kněžského stavu z jejich řad budou platit stejné zásady, jaké platí nyní v římskokatolické církvi v souladu s kánónem 277 Kodexu církevního práva.

Kath-net

Nikdo v té době netušil, že tento prostý, zdrženlivý a tělesně postižený klášterní bratr se stane nejvyšším řádovým představeným v bavorské provincii milosrdných bratří.

### Stále více vážen mezi spolubratry

Od svého vstupu do řádu se bratr Eustach staral s velkou láskou o svěřené osoby. Jeho spolubratři si ho vážili tak nesmírně, že ho několikrát povolali do funkce převora.

Cesta vedla přes mnohá zařízení řádu na půdě Bavorska. V roce 1899 sloužil v pečovatelském domě v Gremsdorfu. V roce 1902 byl povolán ke službě v lékárně a u nemocných v pečovatelském ústavu v Kaiserheimu u Donauwörthu. V roce 1905 ho kapitula pověřila funkcí převora v ústavě pro postižené ve Straubingu a v roce 1922 se stal převorem kláštera sv. Wolfganga v Neuburgu na Dunaji.

### Hlavním představeným provincie

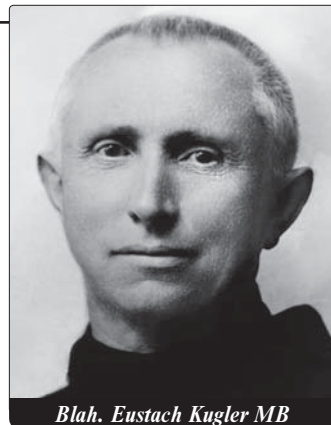
V červnu 1925 ho kapitula zvolila pro nečekaný úkol: bratr Eustach se stal provinciálem bavorské řádové provincie. Tento úřad zastával až do své smrti. V tříletých intervalech byl vždy znovu zvolen. Během 2. světové války se podle pokynu hlavního představeného v Římě funkční období automaticky prodlužovalo. Pak se dostavila vleklá nemoc: rakovina žaludku a dvanácterníkový vřed. Bratr Eustach této chorobě podlehl 10. června 1946 ve věku 79 let.

K jeho nejvýznamnějším úkolům patří stavba vzorové nemocnice v Řezně. Ve spolupráci s mnichovským architektem prof. Albertem Boßletem vystavěl v letech 1927–1930 v moderním praktickém stavebním slohu, známém jako „Dessaustill“, nemocnici se dvěma objekty (mužským a ženským) s celkovým počtem 450 lůžek. K nemocnici byla později přičleněna škola pro řádové pečovatele. Při financování náročné stavby zatížil všechny řádové domy v Bavorsku hypotékou. Bratři ho za to kritizovali, on však jim odpověděl: „Všechno jsem promyslel se svým nebeským Otcem. Nic nebude scházet.“ A tak tomu skutečně bylo. V roce 1934 přesídlilo sídlo provincie do Řezna.

### Tam je náš Vůdce

Během nacistického období byl podroben 30 ponižujícím výsledkům na gestapu. Vydržel to všechno díky síle víry s obdivuhodným klidem. Jen 9. srpna 1937 se při dlouhém výslechu zhroutil. Vždy se stavěl na obranu svých spolubratří a pacientů. Nemohl však zabránit tomu, že mnoho z jeho svěřených padlo za obětí nacistického násilí. Bylo to pro něho nesmírnou bolestí, když z domova pro postižené byli pacienti odvázeni na nákladních autech do vyhlazovacích táborů. V té době neviděl jiného východiska než ještě více rozmnožit své modlitby a trávil mnoho času před svatostánkem, aby všem vyprosil Boží milosrdenství.

17. srpna 1943 si letecký útok na továrnu Messerschmitt v Řeznu, která byla v bezprostřední blízkosti nemocnice, vyžádal 400 obětí na životech. Nemocnice vyvázla jako zázrakem z ohrožení. Při dvaceti náletech klečel bratr Eustach před svatostánkem v domácí kapli. Když ho civilní obrana přinu-



Blah. Eustach Kugler MB

tila, aby se odebral do krytu, modlil se tam ustavičně různě. Pouhým rozumem bylo zcela nevysvětlitelné, jak mohla nemocnice přežít všechno bez větších škod.

Když ještě před válkou navštívil Hitler Řezno, jel po Prüfeningerstraße na náměstí. Někteří spolubratři byli na něho zvědaví. Upozornili provinciála a chtěli ho přivést k oknu. On však ukázal směrem k nemocničnímu kostelu a prohlásil: „Náš Vůdce je tam!“

### Všechno z lásky k Bohu

Při každoročních duchovních cvičeních od roku 1895 až 1945 si dělal bratr Eustach písemné poznámky. Z těch můžeme poznat jeho důslednost a cílevědomost řeholníka, který se nespokojil s prostředností v následování Krista. Chtěl jít za Ježíšem věrně a vytrvale. Chtěl vždy *milovat Boha nade všechno* (1895).

*Chci a musím se stát svatým a k tomu chci zaměřit všechno své jednání konané z lásky k Bohu* (1895).

*Nejrychlejší a nesnadnější cesta je cesta lásky. Všechno z lásky k Bohu* (1897).

*Chci milovat Boha nade všechno a bližního jako sebe* (1897).

*Chci často volat: Ježíši, smiluj se nade mnou a nad mými nemocnými! Chci sloužit nemocným jako osobně Ježíši Kristu* (1900).

*Chci svou první ranní myšlenku zasvětit Bohu a pak proměnit celý den v Boží přítomnost* (1909).

*Bůh je láska. – Boží láska nade všechno! – Všechno z lásky k Bohu v čase i na věčnosti* (1941). ▶

**Muž modlitby**

Diecézní proces blahorečení zahájil 1963 biskup Rudolf Graber. Většina svědků nazývala bratra Eustacha „mužem modlitby“. Vidali ho, jak často klečel sám před svatostánkem a modlil se.

*Navštěvuj často Ježíše v Nejsvětější Svátosti oltární. Na smrtelné posteli bude tvou velkou útěchou! - Přednášej všechny své úzkosti, nouzi a problémy provincie a rádu Božskému Spasiteli ve svatostánku! Řekni mu, že ses mu daroval řeholními sliby a že se mu chceš darovat každý den (1937).*

*Vykonávej dobře své modlitby! Žij dobře v Boží přítomnosti a vykonávej všechno z lásky k Bohu (1938).*

*Modlitba je především vnitřní věc, je to duše řeholníka. - Chci prosit Otce dětsky jako dítě (1940).*

*Pokládej to za velké štěstí, že můžeš být přítomen mši svaté. Přijímej s velkou úctou svaté přijímání (1902).*

*Věřím, že Ježíš je skutečně přítomen ve svaté Eucharistii. Mše svatá je stejná oběť jako oběť na kříži. - Přijímej co nejčastěji svaté přijímání a navštěvuj milého Spasitele ve svatostánku. Přednášej mu všechny své starosti (1943).*

**Inhed jsem zasvětil celou provincii Matce Boží**

Bratru Eustachovi byla Panna Maria věrnou průvodkyní. Od ní a u ní se naučil pravému křesťanství.

*Uctěvej z celého srdce Pannu Marii a volej ji s důvěrou ve všech pokušeních a v každé potřebě. Zkusíš tak její přimluvu. Něžná úcta k Panně Marii je bezpečným znamením spásy (1903).*

*V okamžiku, kdy umírala moje matka, zvolil jsem si za svou matku Marii. Chci ještě jednou vše, co jsem a co mám, vložit do jejích rukou (1924).*

*19. června jsem byl zvolen provinciálem. Ihned jsem zasvětil celou provincii milé Matce Boží s prosbou, že ji chci vždy řídit podle vůle jejího Syna. Amen!*

*Z Kirche heute 10/2009 přeložil -lš-*

Tento slavný mistr se narodil v Bretani ve Francii ve XII. století a byl nadán velice živou inteligencí a jeho povoláním bylo studium. Věnoval se nejdříve filozofii a pak uplatnil výsledky získané v této disciplíně na teologii, jejímž učitelem byl v Paříži, městě v té době nejvzdělanějším, a dále pak v kláštorech, ve kterých žil. Byl to brilantní řečník. Jeho lekce sledovaly doslova zástupy studentů. Byl ducha zbožného, ale byla to neklidná osobnost, jeho život byl bohatý na dramatické zvraty: napadal své učitele, měl syna se vzdělanou a inteligentní ženou Heloisou. Často se pouštěl do polemik se svými kolegy teology, zažil také církevní odsouzení, nicméně zemřel plně smířen s Církví, jejíž autoritě se v duchu víry podřídil. Právě svatý Bernard měl podíl na odsouzení některých bludných Abelardových nauk na provinčním sněmu v Sens v roce 1140 a postaral se také o zásah papeže Inocence III. Opat z Clairvaux napadal, jak jsme připomněli, Abelardovu příliš intelektualistickou metodu, která v jeho očích redukovala víru na prostý názor odtržený od zjevené pravdy. Ony Bernardovy obavy nebyly neopodstatněné a sdíleli je ostatně i jiní velcí myslitelé té doby. A skutečně, přehnané používání filozofie učinilo nebezpečně vratkou Abelardovu nauku o Trojici, a tím i jeho ideu Boha. Na morálním poli nebyla jeho nauka prosta dvojznačností. Trval na tom, že subjektivní úmysl je jediným zdrojem pro stanovení, zda mravní činy jsou dobré, nebo zlé, a přehlížel tak objektivní význam a hodnotu mravních činů: to je nebezpečný subjektivismus. A to je - jak víme - velmi aktuální aspekt pro naši epochu, ve které se zdá, že kultura je poznamenána rostoucí tendencí k etickému relativismu: jen já rozhoduji o tom, co je pro mne v tomto okamžiku dobré. Nesmíme však opomenout také velké zásluhy Abelarda, který měl mnoho žáků a přispěl rozhodujícím způsobem k rozvoji scholastické teologie, povolane vyjadřovat se zralejším a plodnějším způsobem v následujícím století. Ani nesmíme podceňovat některé jeho intuice, jako např. když tvrdí, že v nekřesťanských náboženských tradicích je již příprava na přijetí Krista, božského Slova.

**Nezbytná rovnováha mezi Zjevením a rozumem**

Čemu se dnes můžeme naučit z konfliktu, z tónů často vzrušených mezi Bernardem a Abelardem, a vůbec mezi teologií mnišskou a onou scholastickou? Především si myslím, že nám to ukazuje nezbytnost zdravé teologické diskuse v Církvi, především pokud diskutované otázky

nejsou definované učitelským úřadem, který zůstává v každém případě nevyhnutelným vztažným bodem. Svatý Bernard, ale také sám Abelard uznávali vždy bez váhání jeho autoritu. Nicméně odsouzení, kterých se ten druhý dočkal, nám připomínají, že při teologickém boji musí existovat rovnováha mezi tím, co můžeme nazvat architektonické principy, které nám poskytuje Zjevení a které si proto vždy zachovávají prvořadou důležitost, a mezi výklady, které sugeruje filozofie, tj. rozum, a které mají důležitou, ale pouze instrumentální funkci. Jestliže rovnováha mezi architekturou a interpretačními nástroji je slabá, teologická reflexe riskuje, že bude zamořena omyly, a pak je věcí Magisteria, aby prokázalo nezbytnou službu pravdě, jak je mu to vlastní. Kromě toho je třeba vzít v úvahu, že mezi motivy, které vedly Bernarda, aby se „postavil“ proti Abelardovi a nabádal k zásahu Magisteria, byla také starost o ochranu prostých a pokorných věřících, které je třeba bránit, když existuje riziko, že budou zmateni nebo svedeni na scestí příliš osobními názory a bezohlednou teologickou argumentací, která by mohla vystavit jejich víru nebezpečí.

Chtěl bych nakonec připomenout, že teologický spor mezi Bernardem a Abelardem skončil mezi oběma plným smírem, a to díky prostřednictví společného přítele, clunijského opata Petra Ctihodného, o kterém jsem hovořil v jedné předchozí katechezi. Abelard projevil pokoru, když uznal své omyly, Bernard použil velké shovívavosti. U obou převládlo to, co je třeba mít na srdci, kdykoliv se rodí teologická kontroverze, totiž že je třeba chránit víru Církve a dát triumfovat pravdě v lásce. Kéž i dnes je to způsob, jakým v Církvi vedeme spory, abychom měli vždy na mysli hledání pravdy.

*Bollettino Vaticano 4. 11. 2009  
Mezitaluky redakce Světla  
Překlad -lš-*

**KATOLICKÁ CÍRKEV PROTI OBAMOVÝM REFORMÁM**

Katolická církev v USA zmobilizovala všechny katolíky k protestní akci proti té části reformy zdravotnictví, která chce zařadit potraty do základní státní lékařské péče. Katolíci se mají obracet osobně přímo na senátory. Nikdo nemůže být nucen, aby svými prostředky přispíval na potraty.

**NÁZOR ZNÁMÉHO HERCE**

Světoznámý herec Bad Spencer se dožil 80 let. Filmovou kariéru začal v roce 1951 v roli pretoriána císaře Nera ve filmu Quo vadis. Málokdo ví, že se původně jmenoval Carlo Pedersoli a pochází z Neapole. Označil sám sebe za „aktivního a konzervativního“ katolíka. Podle jeho názoru rozvody a potraty rozvrátily současnou rodinu. Hysterii kolem prezidenta Obamy pokládá za omyl. Obama není žádný mesiáš.

*Kath-net*

## EDITORIAL - pokračování ze str. 2

to, že byl prohlášen za nepřítele svého národa. Jako by se dějiny nikoliv opakovaly, ale prodlužovaly. Ti, kteří byli tehdy v roli soudce a pokládali za svou povinnost Ježíše odstranit, prokázali přitom podobnou nevzdělanost, krátkozrakost a zaujatost jako jejich kolegové ve třetím tisíciletí. Stojí za zmínku, že žalobci při inscenaci jeho procesu před Pilátem si rovněž posloužili „hlasem lidu“, který se dožadovatel: Pryč s ním!, aby dosáhl svého. Pokušení a dovednost zmanipulovat dav, aby budil dojem většiny, je tedy velmi stará.

Židovským předákům vůbec nebylo neznámo, kolik dobrodiní prokázal Ježíš Kristus svému národu za tři roky svého veřejného působení. Sami to otevřeně přiznali na svém zasedání: „Tento člověk koná mnoho znamení!“ Copak neměli očekávat právě Mesiáše, který bude dělat mnoho znamení? A jaká to byla znamení? Nic z toho, co by jen budilo velkou pozornost a vyvolávalo senzaci. Všechna jeho „znamení“ byla projevem lásky k lidem a velikým dobrodiním vůči všem, kteří trpěli nemocí těla a duše a které sužoval ďábel. Co na něm bylo tak ohrožujícího? Kamenem úrazu bylo, že celým svým životem i svým kázáním usvědčoval své protivníky ze lži, z pokrytectví a pýchy: oni nejen předstírali svou zbožnost, oni předstírali i to, že z Božího pověření vedou národ k Bohu. Na druhé uvalovali břemena, sami se jich nedotkli ani prstem. Všechno dělali jen proto, aby se ukázali před lidmi. Nejen že sami nevstupovali do Božího království, ale druhým v tom bránili. Snažili se získat si učedníky, a dělali z nich syny pekla, dvakrát horší, než byli sami. Říkali: Kdybychom my žili v době našich předků, neprovinili bychom se proléváním krve, a tak sami o sobě svědčili, že jsou potomky těch, kteří vraždili. Ze stra-

chu o své postavení se rozhodli, že musí Ježíše odstranit.

Není třeba mnoho přemýšlet, abychom viděli, jak nápadně byli izraelští předáci před dvěma tisíci lety předobrazem dnešních nejrůznějších předáků, kteří stejně jako oni pokládají ve vlastním zájmu za nutné odstranit nepohodlného Krále, protože mají v nenávisti jeho i jeho Otce.

Co vlastně může být na kříži tak urážlivého a pohoršujícího? Je to obraz muže v dokonalém pokoření, který se nad nikým nepovyšuje, nikomu nevyhrožuje, nikoho neohrožuje. Kdo si dal tu práci a seznámil se alespoň trochu s jeho osobní historií, ten musí přiznat, že se vyznačoval tím, jak byl snášenlivý, trpělivý, odpouštějící a milující. To všechno jsou vlastnosti, jejichž absence v srdcích lidí a národů smrtelně ohrožuje současný svět.

Než se někdo pustí do boje s Křížem, měl by se důkladně seznámit, s kým má tu čest. Měl by své možnosti zvážit na základě toho, co všechno tento symbol křesťanství už přestál, v čem je tajemství jeho neustávající popularity. Domnívám se, že obrazoborci ze Štrasburku si kříž a Ukřižovaného nikdy nepohlédli z blízka, ani se nenamáhali seznámit se, jak to s tím popraveným vlastně bylo a čím to je, že ten Ukřižovaný má takovou výdrž. Nad jeho hlavou visí nápis o jeho vině: Ježíš - Král. Ten nápis měl být spíše výsměch. Prohlásil se za krále v situaci úplné lidské bezmocnosti, tedy lidsky souzeno v situaci zcela absurdní, ale co je přitom ještě absurdnější, On přesně tento stav již

předem označil za hlavní trumf své „volební kampaně“: Až budu takto potupen, všechno potáhnu k sobě. Zvolil si právě tento způsob nikoliv proto, že by byl blázen, naopak, právě jako spoutaný, zmučený a pokorený Král ve své bezvýchodné situaci si mohl být tak jist svou věcí, jak žádný, ani nejmocnější vladař na vrcholu své moci. Je to totiž Panovník, který právě pro to, co prožil a prožívá, dokonale zná své podřízené. Rozhodl se, že z vlastní lidské zkušenosti pozná všechno utrpení, všechny tužby, potřeby, slabosti, bolesti a nouzi svých poddaných, a zajistit si tak všechny prostředky, aby každého potěšil, uzdravil, pozvedl a přivedl k nejvyšší blaženosti. Nebude žít v nedostupném paláci, obklopen neprostupnou bariérou ochrany a byrokracie, odloučen od svých poddaných, ale uprostřed nich a v nich, kdykoliv připraven je přijmout, vyslechnout jejich prosby a jejich potřeby, které dokonale zná dříve, než je stačí vyslovit. Svou moc nad nimi projevil již tím, že je z lásky stvořil ke svému obrazu. V jeho království se nic neprosazuje mocí a násilím. Ježíš je jediným zákonodárcem, který se všem svým zákonům sám podrobil ještě dříve, než je vyhlásil, protože všechny jeho zákony spočívají na jednom jediném, a to je zákon lásky. Svou autentičnost a věrohodnost osvědčil nedostupným způsobem, když za své přátele i nepřátele obětoval svůj život. Který z dnešních mocenských předáků se může vykázat alespoň stínem podobné nezištnosti? Uvažovali by tak, jak uvažují, kdyby si to všechno nechali aspoň jednou projít hlavou?

Zdá se, že občané i politici v Itálii i jinde začínají objevovat

ve svém podvědomí kořeny těchto skutečností. Není to první spor o kříž, ale tentokrát se stala nečekaná věc. Lidé, jejichž práva by chtěl Evropský soud pro lidská práva hájit, se cítí jeho výrokem ve svých právech ohroženi. Uvědomují si, že Kříž se v dlouhých dějinách osvědčil nejen jako symbol katolíků, ale jako symbol lidství, které navzdory všemu pokroku a všem slibům mocných stále trpí, klesá pod svým břemenem, stále musí snášet rány a urážky. Snad právě v období, kdy lidé začínají vidět a pocítovat, jak vratké je to, co mu slibuje materialistický svět, jak ho podvádějí a zrazují všechny jeho sliby a jistoty mocných zbohatlíků, začíná si uvědomovat, že kříž ho zatím nikdy nepovedl a nikdy nezradil, ten zmučený, ponížený a kopím proboděný Král je stále živý a připravený poskytnout každému útěchu a naději. Obvyklejší lidé si začínají uvědomovat, jak je to nebezpečné, kdyby si nechali vzít kříž, protože ti, kterým vadí na stěně školní třídy, se s tím brzy nespokojí. Začínají tušit, že tady nejde o lidská práva, ale o „práva“ mocenské mafie, která by chtěla prosadit, aby byla vyhlazena všechna památka na Krále, který jí dokonale vidí do karet, chtěla by dosáhnout, aby jejím pyšným aspiracím nikdo a nic nestálo v cestě. Italská vzpoura proti štrasburskému soudu se zcela spontánně stala nejpodnělnějším příspěvkem k výročí pádu komunistické zdi: bohužel, je to poněkud pozdní probouzení vědomí, které se mělo živě a nesmazatelně probudit již před dvaceti lety.

Ať si občané zvolí jakoukoliv formu vlády, pokud prohlašují o Kristu Králi „Nechceme, aby tento vládl nad námi“, ať chtějí nebo nechtějí, vystavují se vládě jeho a svého Nepřítele. Tertium non datur. Jsou si však Kristovi učedníci vždy vědomi, že Jeho království není z tohoto světa, a žijí před očima světa podle toho?

-/š-

### BLAHOŘEČENÍ JANA PAVLA II.

Vatikánský mluvčí označil zprávy o možném blahořečení Jana Pavla II. na jaře 2010 za nepodložené. Termín blahořečení se jistě blíží, ale ještě vůbec nebyl stanoven. Je ještě řada záležitostí, které je třeba v této souvislosti dořešit a realizovat.

*Kath-net*



**Pondělí 23. 11. 2009: 6:00** Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (550): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Ja som s vami (1. díl) 6:55 GOODwillBOY: Football 7:35 Pro víta mundi (131): Manželé Perašino 8:10 Čteme z křesťanských periodik 8:20 Noční univerzita: Letnice jsou pro život 9:35 Přijeme si... 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Druhé čtení 10:35 Na koberečku (72) 10:50 Ivana Koubek 11:05 Semínka Božího slova 11:35 Noekreace aneb Vandrování (11. díl) 11:45 O kráse 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Absolventský koncert Luhačovice 2009 13:05 Důležitý je úsměv 13:15 Krásy Čech a Moravy - Karlštejn 13:45 Egypt 14:35 Humanitární pomoc 14:55 Tajné dějiny kosmických projektů (4) 15:25 Věci víry 16:00 H2Onews 16:10 Přijeme si... 16:30 Krásy Čech a Moravy - Křivoklát 17:00 NOEparáda (39. díl) [L] 17:25 Cesty za poznáním: Mexico City 18:15 Ekoauto [P] 18:35 O líné Lálnice 18:45 Ja som s vami (1. díl) 18:55 Světlo pro Evropu (6. díl) 19:20 Veneto 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova III. (12. díl) [P] 20:25 Cesty za poznáním: Kuba 21:15 Na koberečku (73) [P] 21:30 GOODwillBOY: Football 22:10 Pro zdraví (30): Play true - MUDr. Pavel Malovič 22:25 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 23:05 Octava dies (550): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:35 CHKO Beskydy - Javorník - Makytá 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Absolventský koncert Luhačovice 2009 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

**Úterý 24. 11. 2009: 6:00** Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Letnice jsou pro život 7:30 Kulatý stůl 9:00 Krásy Čech a Moravy - Křivoklát 9:30 Tajné dějiny kosmických projektů (4) 10:00 František Peňáz 10:20 Pro zdraví (30): Play true - MUDr. Pavel Malovič 10:30 Ekoauto 10:45 Světlo pro Evropu (6. díl) 11:10 Na koberečku (73) 11:25 Noeland (6. díl) 11:45 O líné Lálnice 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (2. díl) [P] 12:55 Vše pro mého krále a královnu 13:20 Octava dies (550): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:50 Cesty za poznáním: Kuba 14:40 Pro zdraví (29): Dětská léčebna pohybových poruch 14:50 A vy nepláčete s námi... 15:35 Důležitý je úsměv 15:45 Ja som s vami (1. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (18): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 16:50 Věda - výzkum - inovace 17:05 Herkules 18:35 O líné Lálnice 18:45 Harfa Noemova III. (12. díl) 19:05 Učiči mě, Pane, nástrojem! 19:15 Světlo pro Evropu (6. díl) 19:40 Noekreace aneb Vandrování (11. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Bez hábitu: Chemin Neuf (5) 21:05 Zpravodajské Noeviny 21:20 Čteme z křesťanských periodik 21:30 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (14/16) [P] 21:55 Gustav Ištók - Kříž je moje cesta 22:25 Modlitby se zpěvy Taizé 23:20 Věci víry 23:50 Pro zdraví (30): Play true - MUDr. Pavel Malovič 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (2. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

**Středa 25. 11. 2009: 6:00** Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Krásy Čech a Moravy - Křivoklát 6:45 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (14/16) 7:10 Veneto 7:30 Světlo pro Evropu (6. díl) 7:55 A vy nepláčete s námi... 8:40 Na koberečku (73) 8:55 Gustav Ištók - Kříž je moje cesta 9:15 Čteme z křesťanských periodik 9:25 Ekoauto 9:40 Ja som s vami (1. díl) 10:00 Harfa Noemova III. (12. díl)

10:20 Důležitý je úsměv 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro víta mundi (131): Manželé Perašino 12:40 Cesty za poznáním: Kuba 13:30 Přijeme si... 13:50 Noční univerzita: Letnice jsou pro život 15:05 Na koberečku (73) 15:20 Tajné dějiny kosmických projektů (4) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 František Peňáz 16:30 Věci víry 17:00 Pod nebesy (7. díl) [P] 17:50 O pracovitě Elence 18:00 Modlitby se zpěvy Taizé 19:00 Učiči mě, Pane, nástrojem! 19:10 Octava dies (550): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Betlém - vnitřní domov [P] 20:25 Přijeme si... 20:45 Pro zdraví (31): Play true - Maroš Molnár a Lubomír Višňovský 20:50 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným 21:30 Harfa Noemova III. (12. díl) 21:50 Noekreace aneb Vandrování (11. díl) 22:00 Gustav Ištók - Kříž je moje cesta 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 0:50 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (14/16) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

**Čtvrtek 26. 11. 2009: 6:00** Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pro víta mundi (135): Josef Vlček (2. díl) 6:55 Čteme z křesťanských periodik 7:05 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 7:40 Ekoauto 8:00 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (2. díl) 8:50 Noekreace aneb Vandrování (11. díl) 9:00 Přijeme si... 9:20 Krásy Čech a Moravy - Křivoklát 9:50 Pro zdraví (31): Play true - Maroš Molnár a Lubomír Višňovský 10:00 Na koberečku (73) 10:15 František Peňáz 10:35 Tajné dějiny kosmických projektů (4) 11:05 Betlém - vnitřní domov 11:25 Noeland (6. díl) 11:45 O pracovitě Elence 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným 12:45 Cesty za poznáním: Dimmuborgir, Dachstein caves, Pawlowsk Palace 13:15 Octava dies (550): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 Pod nebesy (7. díl) 14:35 NOEparáda (39. díl) 15:00 A vy nepláčete s námi... 15:45 Karmelitánky v Chile 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Ja som s vami (1. díl) 16:20 Harfa Noemova III. (12. díl) 16:40 Cesty za poznáním: Kuba 17:30 Cesta k andělům (18): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 18:10 Ekoauto 18:25 Klub Valdocco 18:35 O pracovitě Elence 18:45 GOODwillBOY: Football 19:25 Na koberečku (73) 19:40 Pro zdraví (30): Play true - MUDr. Pavel Malovič 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (15. díl) 21:05 CHKO Pálava - Děvín 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (14/16) 22:00 Přijeme si... 22:25 Noční univerzita: Letnice jsou pro život 23:40 František Peňáz 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro víta mundi (131): Manželé Perašino 0:45 Octava dies (550): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:15 Poslech Radia Proglas [L]

**Pátek 27. 11. 2009: 6:00** Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pod nebesy (7. díl) 7:05 NOEparáda (39. díl) 7:30 Bez hábitu: Chemin Neuf (5) 8:30 Pro zdraví (31): Play true - Maroš Molnár a Lubomír Višňovský 8:35 A vy nepláčete s námi... 9:20 Klub Valdocco 9:30 Světlo pro Evropu (6. díl) 10:00 Pro víta mundi (131): Manželé Perašino 10:35 Přijeme si... 10:55 Věci víry 11:25 Noeland (6. díl) 11:45 O pracovitě Elence 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 550 let Jednoty bratrské 12:35 Světlo pro Evropu (6. díl) 13:00 Gustav

Ištók - Kříž je moje cesta 13:20 Kulatý stůl 14:50 Harfa Noemova III. (12. díl) 15:10 Na koberečku (73) 15:25 Krásy Čech a Moravy - Křivoklát 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (18): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 16:50 Ekoauto 17:05 Herkules 18:35 O sobecké Růžence 18:45 CHKO Pálava - Děvín 19:05 Betlém - vnitřní domov 19:25 Čteme z křesťanských periodik 19:35 Věda - výzkum - inovace 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl: Ohlédnutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. [L] 21:35 Na koberečku (73) 21:50 Octava dies (550): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 23:05 NOEparáda (39. díl) 23:30 František Peňáz 23:50 Ja som s vami (1. díl) 0:00 H2Onews 0:10 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (14/16) 0:35 Tajné dějiny kosmických projektů (4) 1:05 Přijeme si... 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

**Sobota 28. 11. 2009: 6:00** Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Kulatý stůl 7:45 Učiči mě, Pane, nástrojem! 7:55 Čteme z křesťanských periodik [P] 8:05 Noeland (6. díl) 8:25 Herkules 10:00 Pod nebesy (7. díl) 10:50 NOEparáda (38. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Pienza, Salzburg, Sultan Ahmed Blue 11:45 O sobecké Růžence 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (2. díl) 12:55 CHKO Pálava - Děvín 13:15 Zpravodajské Noeviny 13:25 A vy nepláčete s námi... 14:10 Harfa Noemova III. (12. díl) 14:30 Cesty za poznáním: Kuba 15:20 Klub Valdocco 15:30 Noekreace aneb Vandrování (11. díl) 15:40 Na koberečku (73) 16:00 H2Onews 16:10 Krásy Čech a Moravy - Křivoklát 16:40 Přijeme si... 17:00 První nešpory z První neděle adventní se Sv. otcem z Říma [L] 18:35 O sobecké Růžence 18:45 Cesta k andělům (18): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 19:25 Druhé čtení 19:50 Ja som s vami (1. díl) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro víta mundi (135): Josef Vlček (2. díl) [P] 20:45 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným 21:25 Druhé čtení 21:50 Přijeme si... 22:10 Klub Valdocco 22:25 Noční univerzita: Služba v manželství - PhDr. Josef Zeman [P] 23:25 Ekoauto 23:40 Harfa Noemova III. (12. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (15. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

**Neděle 29. 11. 2009: 6:00** Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium 6:25 Druhé čtení 6:50 Ja som s vami (2. díl) [P] 7:00 Cesty za poznáním: Kuba 7:50 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 8:30 Pro víta mundi (135): Josef Vlček (2. díl) 9:10 Věci víry 9:40 Ekoauto 10:00 Betlém - vnitřní domov 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá s farností Brusperk [L] 11:40 Klub Valdocco 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 12:55 Pro zdraví (31): Play true - Maroš Molnár a Lubomír Višňovský 13:00 Přijeme si... [P] 13:20 Noční univerzita: Služba v manželství - PhDr. Josef Zeman 14:20 Cesta k andělům (18): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 15:00 Ivana Koubek 15:15 Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným 16:00 Tajné dějiny kosmických projektů (4) 16:30 Noeland (7. díl) [P] 16:50 Robin Hood 18:15 Pod nebesy (7. díl) 19:05 NOEparáda (39. díl) 19:30 Na koberečku (73) 19:45 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (551): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (12. díl) [P] 20:45 Johann Strauss - Orchester 21:40 Ja som s vami (2. díl) 21:50 František Peňáz 22:10 Pro zdraví (31): Play true - Maroš Molnár a Lubomír Višňovský 22:25 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 23:05 Druhé čtení 23:30 Čteme z křesťanských periodik 23:40 CHKO Pálava - Děvín 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Veneto 0:50 Ja som s vami (1. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

## Poselství Královny míru Mirjaně

*Drahé děti! I dnes jsem mezi vámi, abych ukázala cestu, která vám pomůže poznat Boží lásku, lásku Boha, který dovolil, abyste se ho nazývali a vnímali jako Otce.*

*Žádám vás, abyste se upřímně podívali do svých srdcí a viděli, jak daleko ho milujete. Není On milován jako poslední?*

*Obklopeni dobry, kolikrát jste ho zradili, zapřeli, zapomněli na něho? Děti moje, nenechte se klamat pozemskými dobry. Myslete na duši, vždyť ta je důležitější než tělo, očistěte ji! Volejte Otce, On vás čeká, vraťte se k němu. Já jsem s vámi, protože On mě ve své milosti posílá. Děkuji vám.*

*Poselství Mirjaně 2. listopadu 2009*

Komise pro pastorační povolání při ČBK zve všechny řeholní představené a formátory mužských i ženských institutů zasvěceného života na **SEMINÁŘ VEDENÝ OTCEM A. CENCINIM O FORMACI ZASVĚCENÝCH OSOB V DNEŠNÍ DOBĚ**. (Amedeo Cencini je kněz z kongregace kanossianů. Vystudoval pedagogiku na Salesiánské univerzitě a psychologii na Papežské gregoriánské univerzitě v Římě. Je vychovatelem kleriků a docentem pastorační pro povolání a výchovu na Salesiánské univerzitě v Římě. Jeden z nejpovolanejších odborníků na formaci v Evropě, známý svými mnohými publikacemi o formaci a zasvěceném životě. U nás vyšlo např. „Bůh je můj přítel“, „Život v usmíření“.)

**Místo konání:** Duchovní centrum sv. Františka z Pauly na Vranově u Brna, [www.dc-vranov.katolik.cz](http://www.dc-vranov.katolik.cz). **Termín:** neděle 31. 1. 2010 oběd – úterý 2. 2. 2010 oběd. **Přihlášky:** tel. 541 239 264 nebo e-mail: [dc-vranov@katolik.cz](mailto:dc-vranov@katolik.cz).

Ve **Vlastivědném muzeu ve Švábenicích u Vyskova** je každou sobotu, neděli a svátky **od 28. listopadu 2009 do 7. února 2010** otevřena nová výstava s názvem **BETLÉMY, POHLED-NICE A ILUSTRACE akademického malíře Jiřího Škopka z Jaroměře u Náchoda**. K zhlédnutí je velké množství exponátů ze sbírky Libora Pištělky ze Švábenic, člena „Českého sdružení přátel betlémů“. Otevřeno je vždy odpoledne od 14 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné. Všichni jste srdečně zváni.

Vydáváme **PUZZLE PAPEŽE A KOSTELŮ** (260 dílků), **PUZZLE BETLÉMA** (260, 480 a 912 dílků) a **PANORÁMA BETLÉMA** (494 a 920 dílků). **Cena s poštovným je 150, 250 a 350 Kč.** **Objednávky:** Římskokatolická farnost Třebíč-město, **Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč** • e-mail: [trebicmartin@volny.cz](mailto:trebicmartin@volny.cz) • tel.: 568 841 532 • SMS 728 133 220. Více na [www.volny.cz/trebicmartin](http://www.volny.cz/trebicmartin). Zašleme do měsíce.



## Liturgická čtení

**Neděle 22. 11. – slavnost Ježíše Krista Krále**

1. čt.: Dan 7,13–14

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděš se velebností.*)

2. čt.: Zj 1,5–8

Ev.: Jan 18,33b–37

*Slovo na den: Království není z tohoto světa.*

**Pondělí 23. 11. – nez. pam.**

**sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)**

1. čt.: Dan 1,1–6.8–20

Dan 3,52.53.54.55.56

Odp.: ... *svrchované chvályhodný a velebený navěky.*

Ev.: Lk 21,1–4

*Slovo na den: Dvě.*

**Úterý 24. 11. – památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů**

1. čt.: Dan 2,31–45

Dan 3,57.58.59.60.61

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,5–11

*Slovo na den: Dejte si pozor, abyste se nenechali svést!*

**Středa 25. 11. – nez. pam.**

**sv. Kateřiny Alexandrijské**

1. čt.: Dan 5,1–6.13–14.16–17.23–28

Dan 3,62.63.64.65.66.67

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,12–19

*Slovo na den: Trpělivostí zachráníte svou duši.*

**Čtvrtek 26. 11. – ferie**

1. čt.: Dan 6,12–28

Dan 3,68.69.70.71.72.73.74

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,20–28

*Slovo na den: Vzprápte se.*

**Pátek 27. 11. – ferie**

1. čt.: Dan 7,2–14

Dan 3,75.76.77.78.79.80.81

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,29–33

*Slovo na den: Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou.*

**Sobota 28. 11. – nez. sobotní pam.**

**Panny Marie**

1. čt.: Dan 7,15–27

Dan 3,82.83.84.85.86.87

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,34–36

*Slovo na den: Aby srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi.*

## BREVIÁŘ PRO LAIKY

21.–28. LISTOPADU 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 11.	PO 23. 11.	ÚT 24. 11.	ST 25. 11.	ČT 26. 11.	PÁ 27. 11.	SO 28. 11.							
Antifona	730	824	934	1045	1692	1907	964	1077	980	1096	996	1113	1666	1883
Žalm	786	884	783	881	786	884	784	883	784	883	784	883	783	881
<b>Ranní chvály:</b>														
Hymnus	730	825	738	833	1693	1907	738	833	738	833	738	833	1666	1883
Antifony	731	825	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	731	826	938	1049	1693	1908	969	1083	985	1101	1001	1118	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	731	826	939	1050	1694	1908	969	1083	985	1101	1002	1119	1669	1886
Prosby	732	826	939	1050	1694	1908	969	1084	985	1101	1002	1119	1655	1886
Závěrečná modlitba	732	827	1597	1808	1695	1810	970	1810	986	1102	1002	1120	1656	1888
<b>Modlitba během dne:</b>														
Hymnus	733	827	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834
Antifony	733	828	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	733	828	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	732	827	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141
<b>Nešpory:</b>														
Hymnus	727	821	727	821	740	835	1698	1913	740	835	740	835	41	39
Antifony	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	729	823	736	832	947	1060	1701	1916	979	1094	995	1112	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	729	823	737	832	948	1060	1701	1916	979	1094	995	1112	1011	1129
Prosby	729	824	737	832	948	1060	1702	1917	979	1095	995	1112	1011	1129
Záv. modlitba	732	827	732	827	1597	1808	1695	1810	980	1810	996	1113	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 21. 11. a všechny následující soboty do 19. 12. 2009 v době od 8 do 12 hodin.

## PRŮVODCE BIBLÍ

*Z angličtiny přeložili Mgr. Rostislav Matulík a Mgr. Jan Dus*

Průvodce Biblií obsahuje 126 odborných článků o dobovém pozadí biblických textů a obsahu Bible, a také o některých specifických tématech. Čtenář projde celou Biblií knihu po knize, kapitole po kapitole, někdy i verš po verši. Kniha obsahuje více než 700 barevných fotografií a ilustrací, 68 map, 20 tabulek a diagramů a nezbytný biblický rejstřík.

Česká biblická společnost • Druhé české vydání  
Váz., 160x220 mm, 816 stran, 690 Kč

## VÁNOČNÍ HVĚZDA

*Su Boxová • Ilustrace Estelle Corkeová*

*Z angličtiny přeložila Marta Pumrová*

Na nebi se objevila nová hvězda a tři mudrci se vydali na dlouhou cestu. Děti se mohou k jejich putování připojit nejen posloucháním příběhu a prohlížením obrázků, ale mohou mudrcům pomoci najít cestu a to tak, že na každou dvoustranu umístí hvězdičku – záložku, která ukazuje cestu.

Česká biblická společnost  
Desky, lepopřelo, 198x212 mm,  
16 stran, 148 Kč



## PROKLETÝ MOBIL • POSTŘEHY O LIDECH A O ŽIVOTĚ

*Notker Wolf • Z němčiny přeložila Eva Lajkepová*

Opat-primas benediktinů Notker Wolf rád pozoruje lidi v jejich každodenním životě. O tomto svém pozorování napsal krátká zamyšlení, která se dotýkají důležitých životních otázek a dnes zdůrazňovaných hodnot, jako je hrdost, vděčnost, starostlivost nebo pokoj. Svým poselstvím přináší sílu a naději pro zvládnání každodenního života zde na zemi.  
Karmelitánské nakladatelství • Brož., 117x180 mm, 144 stran, 139 Kč



## NABRAT DECH V BOŽÍ BLÍZKOSTI

*Wunibald Müller • Z němčiny přeložila Daniela Blahutková*

Tempo každodenního života dnes mnoha lidem bere klid. Avšak chvíle klidu jsou pro nás nezbytné, čerpáme z nich sílu. Knížka úvah a meditací, inspirovaná autorovou duchovní službou a psychologickou prací i jeho osobním hledáním Boha v existenciálních životních situacích i v každodennosti, zve čtenáře k zamyšlení a k hledání své vlastní duchovní zkušenosti uprostřed hektiky života. Wunibald Müller, německý teolog a psycholog, je zakladatelem a vedoucím terapeutického centra „Recollectio-Haus“ v benediktinském opatství Münsterschwarzach.

Karmelitánské nakladatelství  
Brož., 117x180 mm, 88 stran, 109 Kč



Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2009 jsme uveřejnili v čísle 42.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,  
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese [www.maticecm.cz](http://www.maticecm.cz)

772 00 Olomouc 2  
147/2002  
P. P.

D + I

771 11 Olomouc 1  
Dolní nám. 24  
Matice cyrilometodějská s. r. o.